

Ümmi peygamber kimdir?

Diyelim, bir antikacı dükkanında iki tane çok eski kitap buluyorsun. Ne tür kitaptırlar diye merak edip hemen okumaya başlıyorsun. Birincisinde şöyle bir şey anlatılıyor:

“Çok sene önce bir padişah çok güçlü bir kasabayı ele geçirdi. Uzun bir kuşatmadan sonra kasabanın duvarında delikler açtılar. Böylece ordusu içeri girebildi. Sonra kasabanın adını değiştirdi”

İkinci kitabı açıp rastgele bir sayfa açıyorsun. Orada aynı olay anlatılıyor ama daha fazla detaylarla:

“29.5.1453 tarihinde, Osmanlıların ordusu, sultan ikinci Mehmet’in önderliğinde, birbuçuk aylık bir kuşatmadan sonra, Konstantinopolis’i ele geçirdiler. Osmanlı askerlerin başarılı olmalarının en büyük sebebi, 56 küçük, 14 büyük olmak üzere, toplam 70 tane top kullanmalarıdır. Urban adında bir Macarlı esir o zamanın en büyük toplarını yaptı. Kuşatma için 8,2 m uzun, 270 kilogramlık topları atabilen Basilika adında bir top yaptı ve onunla o zamana kadar kimsenin yıkamadığı Konstantinopolis surlarını açabildi. Bizanslıların teslim olmasından bir gün sonra, padişah 2. Mehmet şehre girdi ve adını değiştirdi: artık İstanbul adını taşımasını buyurdu, o da Grekçenin 'eis tin polin' ('Kasabaya!') sözlerinden geliyor.”

Sonra bir kişi sana soruyor: “Bunlar nasıl kitaplar?”. Ne cevap vereceksin? Herhalde “Birincisi ya bir masal kitabı ya da roman, ikincisi gene bir tarih kitabı. Birincisinin yazarı tarihsel hakikatları bilmiyor ya da önem vermiyor” diyeceksin. Aynı olay anlatılırsa da, kitabın yazılış stilinden yazarın anlayışı ve amacı belli oluyor.

Sonra üçüncü bir kitap buluyorsun; orada gene şöyle bir şey yazıyor:

“Eski zamanlarda Fatih Sultan Mehmet Bizanslıların başkenti olan Konstantinopolis’i ele geçirmeye karar verdi. Elçiler gönderip, 'Ey, ehl-i Rumi!

Ben size Rablerin Rabbi adında buyurorum: bana teslim olun yoksa sizi azap edici bir azapla yakacağım' dedi. Lakin ona kulak asmadılar. Fatih Sultan Mehmet de en büyük generali olan Atatürk'e buyurdu: "Ey paşam! Bu şehrin surları çok sağlam. Nasıl onlarda gedik açacağız?" Atatürk de cevap verdi: "Berhudar ol, hünkarım. Ben bunun çaresini bilirim". Sonra bir atom bombası patlatırıp o kocaman duvarı yıktılar Konstantinopolis' ele geçirdiler."

Hemen anlıyorsun ki, üçüncü kitabın yazarı 1945 yılından sonra yaşadı, çünkü atom bombası o zaman icad edildi. Sonra yazarın tarihten büsbütün habersiz olduğunu anlıyorsun, çünkü Atatürk, Fatih Sultan Mehmet'ten 470 yıl sonra yaşadı ve aralarında bir konuşma olması kesinlikle mümkün değildir. Üçüncü kitabın bir göz şahidi tarafından yazılmadığını hemen anlarsın.

Kuran nasıl bir kitaptır: onda anlatılan olaylar tarihsel gerçeklere uyuyor mu, yoksa onlara ters mi düşüyor?

Muhammed'in halkı Kureyşler ona kolay kolay inanmadılar. O kendini peygamber olarak ilan ederken, Kuran surelerindeki olayları tanıdılar:

"Ayetlerimiz onlara okunduğu zaman, 'İşittik, işittik! İstesek biz de aynısını söyleyebiliriz; bu sadece eskilerin masallarındır' derlerdi." (Kuran - Enfal suresi 8:31)

"İnkâr edenler: 'Bu Kuran uydurmadır, ona başka bir topluluk yardım etmiştir' diyerek haksız ve asılsız bir söz uydurdular. 'Kuran öncekilerin masallarındır; başkalarına yazdırıp sabah akşam kendisine okunmaktadır' dediler. De ki: 'Onu, göklerin ve yerin sırrını bilen indirmiştir.'" (Kuran - Furkan suresi 25:4-6)

Muhammed, kendi Kuranın Allahtan geldiğini ısrar etti. Kureyş halkı gene, onda anlatılan birçok olayı bilirdi ve 'eskilerin masalları' derdi. Ve gerçekten Kuran'da Tevrat ve İncil'den alınan sayısız olaylar görüyoruz. Eğer Kuran gerçekten Allahtan ise, onda anlatılan Tevrat ve İncil olayları, oradaki tarihe uyacaklar; aralarında hiç bir çelişki bulmayacağız. Ama bu broşürde göreceğimiz gibi, Kuran'da çok sayıda tarihsel yanlışlıklar bulunuyor. Onları bu broşürün birinci parçasında inceleyeceğiz.

Ayrıca, Kuran'ın yazarı sadece Tevrat ve İncil'den materyal almakla kalmadı, aynı zaman Yahudilerin ve hristiyanların zamanla uydurdukları efsanelere ve masallara da yer veriyor, onları Allahın sözü olarak kabul ediyor. Onları ikinci parçada gözden geçireceğiz.

I. Kuran'daki tarihsel yanlışlıklar

1. İbrahim'in soyundan gelenler

"Bu, İbrahim'e, milletine karşı verdiğimiz hüccetimizdir. Dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Doğrusu Rabbin hakim'dir, bilendir. Ona İshak'ı, Yakub'u başışladık, herbirini doğru yola eriştirdik. Daha önce Nuh'u ve soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u ... Zekeriya'yı, Yahya'yı, İsa'yı ve İlyas'ı ... İsmail'i, Elyesa'ı, Yunus'u, Lut'u ... doğru yola eriştirdik. 6:89. Kendilerine kitap, hüküm ve peygamberlik verdiklerimiz işte bunlardır." (Kuran - Enam suresi 6:83-86)

İlk olarak, bu adlar listesinin sırası bütün karışık. Yaşama tarihlerine göre doğru sıra şöyle olmalı: Nuh, Eyyub, İbrahim, Lut, İsmail, İshak, Yakup, Yusuf, Harun, Musa, Davud, Süleyman, İlyas, Elyesa, Yunus, Zekeriya, Yahya, İsa

Ayrıca, bu listede sayılan iki kişi İbrahim'in soyundan değildi: Lut onun yeğeni, ağabeynin oğlu idi. Eyyub ve İbrahim aynı zamanda yaşadı, ama bambaşka devletlerde. Aralarında kesinlikle hiç bir akrabalık bağı yoktu.

Sonra, Kuran'ın peygamberlik anlayışı da çok farklıdır: sanki her 'Allah adamı' bir peygamber idi. Peygamber, aslında Allahtan vahiy alıp onu insanlara ulaştıran bir kişidir. Kuran, Tevrat'ta geçen bütün doğru kişileri aynı küfeye koyup onlara 'peygamber' diyor. Fakat Kutsal Kitap'ta Allah'ın planında herkesin farklı bir yer alıp ayrı ayrı bir görevi yerine getirdiğini okuyoruz. Nuh, bir kurtarıcı idi; insan ve hayvan soyunu tufandan kurtardı. İbrahim, İshak, Yakup ve Yusuf 'atalar' ünvanını kazandılar, çünkü İsrail halkı onların soyundan çıktı. Musa politik önder ve kanunu veren idi. Harun ve Zekerya kutsal tapınakta hizmet eden Allah görevlileri ya da kahinler idi. İsa'ya gelince, o hepsinden üstün idi: hem bütün dünya için günah kurbanı oldu, hem de ölümlerden dirilmekle Mesih ve herkesin Rabbi olduğunu ispatladı.

Ayrıca, Kuran'ın listesinde iki kişi kesinlikle peygamber değildi: Lut ve İsmail. Tevrat'a baktığımızda Lut'un tutumunu ve düşüncesini görüyoruz: İbrahim Allaha güvenirken Lut kendi aklına güvendi. Sodom halkının ne kadar kötü olduğunu bildiği halde o kasabaya yerleşti, hatta aralarında saygınlık kazandı. O belki, İncilin dediği gibi 'doğru bir kişi' idi (2.Petrus 2:6-8), ama Sodom halkına gerçek Allahı tanıtmadı ve o sebeple onu peygamber sayamayız.

İsmail, kanunca İbrahim'in bir evladı idi, ama Allah'ın buyurduğu sırasına göre doğmadı.

“İbrahim'in iki oğlu vardı: birisi köle kadından (Hacer'den doğan İsmail), birisi de serbest kadından (Sara'dan doğan İshak). Köle kadının oğlu, bedene göre oldu. Ama serbest kadının oğlu, Allah'ın verdiği sözüne göre oldu.” (İncil - Galatyalılar 4:23-24).

İbrahim'in karısı yaşlanırken, Allah'ın sözünün yerine gelmesini beklemek istemedi. Onun için kendi kız hizmetçisi Hacer'i İbrahim'in kucağına verdi, ondan doğan çocuklar Sara'nın sayılsın. İşte, İsmail ondan doğdu: normal yoldan, sanki Allahsız. Ondört sene sonra doğan İshak gene, İbrahim'in karısı Sara'dan doğdu, kendisi 90 yaşında iken, yani bir mucize ile; Allah'ın sözüne göre.

O yüzden Allah kesin karar vermişti: “senin soyun İshak'la sürecektir” (Tevrat - Yaratılış 21:12). Sonra Rab İsmail'i bereketledi; ondan da güçlü halklar doğacağını söyledi. Ama bütün ruhsal bereketler, Allah'ın halkı İshak'tan gelecekti. Doğuşlarındaki farklılık onların geleceğini müjdeledi: İsmail bedene göre, kendi kuvvetine dayanan bir kişi oldu. İshak gene Allaha güvenen bir Allah adamı oldu. Onun için İsmail'i peygamber saymak yanlıştır. Allah'ın kitabındaki ayetlere ters düşüyor.

2. Yusuf'un anası Mısır'a gitti mi?

Yakub'un oğlu olan Yusuf'un hayatına geçiyoruz. Kardeşleri onu genç iken köle olarak Mısır'a sattılar. Yusuf birçok olaydan sonra orada bütün halkı kıtlıktan kurtarıp Firavun'un veziri oluyor. Sonra ailesini çağırıp Mısır'a yerleştiriyor. Kuran bu olayı şöyle anlattırıyor:

“Yusuf'un yanına geldiklerinde, o, anasını babasını bağrına bastı, “Allah'ın dileğince, güven içinde Mısır'da yerleşin” dedi. Ana babasını tahtın üzerine oturttu.” (Kuran - Yusuf suresi 12:99-100)

*Yusuf ve babası Yakup, Firavun'un önünde
(İ.Ö. 1875 senesinde)*

Bu öyle olmadı; aslısını Tevrat kitabında, Yaratılış 47:1-12 ayetlerinde okuyoruz. Yusuf kardeşlerini ve babasını Firavun'a tanıttırdı ama tahtın üzerine oturtturmadı; o sadece vezir idi ve hakkı yoktu öyle bir şey yapsın. Ama Kuran'ın anlatımında daha büyük bir hata var: Yusuf anasını Firavun'a tanıttırmadı, çünkü o çoktan ölmüştü. Anası Rahel, o olaydan 28 sene önce en küçük oğlu Benyamin'in doğumunda canını vermişti (Yaratılış 35:16-19).

Bu zorluktan çıkmak için bazıları diyor: "Tamam, Yusuf'un asıl anası Rahel ölmüştü, ama babasının öbür karısı Lea onun yerine geçip, üvey anası sayıldı. İşte o Mısır'a geldi." Ama o da yanlış, çünkü Lea da çok sene evveli Kenan topraklarında ölmüştü (Yaratılış 49:29-32).

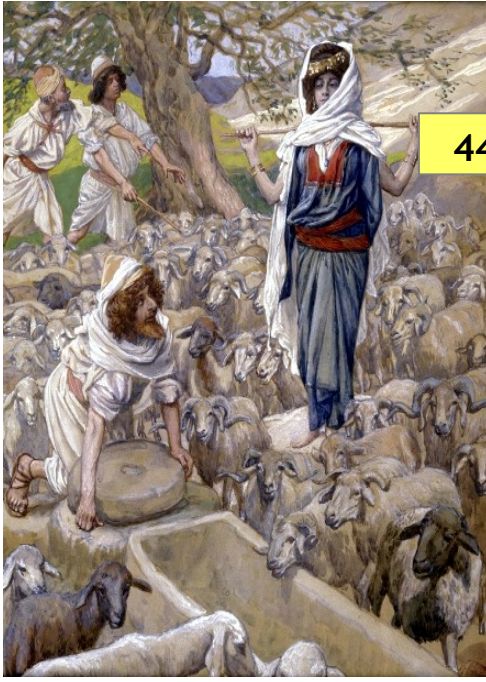
3. Musa mı, Yakup mu?

Kutsal Kitap'tan (yani Tevrat, Zebhur ve İncil) eski peygamberlerin hayatını okuyan kişi hemen fark edecek ki, birçoklarının hayatlarında benzer olaylar oldu. Ama Kutsal Kitap gene de her hayatındaki olayları en ince detaylarına kadar anlatıyor, öyle ki, onların gerçek olduklarından emin olalım.

İshak, Yakup ve Musa hepsi gelecekteki eşleri ile bir kuyunun başında tanıştılar. Bunları Tevrat kitabında okuyoruz: İshak için - Yaratılış 24:1-67; Yakup için - Yaratılış 29:1-30; Musa için - Çıkış 2:15-22. Bundan sonra Musa'nın hayatına bakacağız ve nasıl karısı Sippora ile bir kuyu başında tanıştı. Önce olayın aslısını Tevrat'tan okuyalım:

"Musa ondan kaçıp Midyan yöresine gitti. Bir kuyunun başında otururken Midyanlı bir kâhinin yedi kızı su çekmeye geldi. Babalarının sürüsünü suvarmak için yalıkları dolduruyorlardı. Ama bazı çobanlar gelip onları kovmak istedi. Musa kızların yardımına koşup hayvanlarını suvardı... Musa Reuel'in yanında kalmayı kabul etti. Reuel de kızı Sippora'yı onunla evlendirdi. Sippora bir erkek çocuk doğurdu. Musa çocuğa Gerşom adını verdi." (Tevrat - Çıkış 2:15-17,21-22)

Kuran'ın 28. suresinde (Kasas suresi) aynı olayı okuyoruz ama önemli farklılıklarla:

**Yakup ve Rahel kuyubaşında
(İ.Ö. 1928 senesinde)**

**Musa ve Reuel'in 7 kızı kuyubaşında
(İ.Ö. 1486 senesinde)**

442 sene

"Hayvanlarını sudan alıkoyan iki kadın gördü. Onlara: 'Derdiniz nedir?' dedi. 'Çobanlar ayrılana kadar biz sulamayız. Babamız çok yaşlıdır onun için bu işi biz yapıyoruz' dediler. Musa onların davarlarını suladı. (Kuran - Kasas suresi 28:23-24)

Sonra babaları ile tanışıyor ve devam ediyor:

"Kadınların babası: 'Bana sekiz yıl çalışmana karşılık bu iki kızımdan birini sana nikahlamak istiyorum. Eğer on yıla tamamlarsan o senden bir lütuf olur. Ama sana ağırlık vermek istemem. İnsallah beni iyi kimselerden bulacaksın' dedi." (Kuran - Kasas suresi 28:27)

Demek, Kuran'a göre Musa kuyu başında iki kız görmüş. Ve babası onlarla evlenebilmesi için 8 yada 10 sene kendisine çalışmasını şart koşmuş. Tabii ki, Tevrat'ta başka okuyoruz: Musa kuyu başında yedi kız gördü ve babaları Reuel ondan bir tanesi Musa'ya hiç bir şart koşmadan verdi. Bu farklı anlatım nereden geliyor?

Kutsal Kitap'ı okumuş olanlar bunun cevabını hemen verebilirler: Kuran, Yakup'un hayatındaki olayları, Musa'nın hayatı ile karıştırıp birleştirdi. İbrahim'in torunu olan Yakup, gerçek Allahı tanımayan halklardan kız almamak için, amcasının memleketini gitti. Orada bir kuyu başında onun kızı Rebeka ile karşılaştı. Amcası Lavan, başlık parası olarak Yakup'tan yedi sene hizmet istedi, o da razı geldi. Ama düğün gecesinde Lavan Yakup'a saklıdan daha büyük kızı olan Lea'yı verdi ve Yakup iki kere yedişer sene hizmet etmek zorunda kaldı.

Şimdi Kuran ayetlerindeki karışıklığı anlıyoruz: Muhammed'in elinde Tevrat kitabı olmadığı için bu iki ayrı olayın detaylarını karıştırıp birleştirdi. Zaten benzerlikleri çoktur: bir kuyu, kaba davranan kişileri kovmak, hayvanları sulandırmak, kızlarla tanışmak babalarının evine gitmek ve en sonunda evlenmek. Ama Yakup çok önce yaşadı ve bu iki olayın arasında 442 sene geçti.

4. İsrail halkından ne zaman peygamberler ve krallar çıktı?

Maide suresinde Muhammed aşağıdaki sözleri Musa'nın ağzına koyuyor:

"Musa, milletine: 'Ey milletim! Allah'ın size olan nimetini anın: içinizden peygamberler çıkarmış ve sizi hükümdar yapmıştı, dünyalarda kimseye vermediğini size vermişti.'" (Kuran - Maide suresi 5:20)

Sözde Musa kendi halkına tarihini hatırlatırıp andırıyor, nasıl Allah onlara peygamberler ve krallar gönderdi ve onları bu dünyada büyük ve saygın bir duruma getirdi. Ama yukarıda gördüğümüz gibi, Musa İ.Ö. 1400 senelerinde yaşadı. Musa'nın zamanına kadar İsrail halkı Mısır'da köle olarak ve büyük bir baskı altında yaşardı. Musa'dan 400 sene önce İbrahim'in torunu olan İshak, toplam 75 kişi ile beraber, Mısır'a göç etti ve oraya taşınmakla İsrail halkının dedesi oldu. Onun vaktında henüz İsrail adında bir halk yoktu, o gelecek 400 senede ancak meydana geldi.

Ve böylelikle büyük bir yanlışlıkla karşı karşıyayız: henüz meydanda olmayan bir halkın içinden nasıl peygamberler çıksın? İbrahim'i, İshak'ı ve Yakub'u peygamber saysak bile, onlar 'Musa'nın halkı'ndan çıkmış' değildirler: Musa'nın halkı onlardan sonra meydana geldi.

Saul İsrail halkının birinci kralı idi (Musa'dan 400 sene sonra)

Ayrıca yukarıdaki Kuran ayeti İsraililerin krallarından söz ediyor. Halbuki, İsrail'in birinci kralı 'Saul' adında biri idi, o da Musa'dan 400 sene sonra yaşadı. O zamana kadar İsrail'in tek bir kralı yoktu, her cinsin ihtiyarları onları yönetirdi. Ayetin son parçası hepten yanlış olup, Kuran'ın yazarı (her kim ise), tarihten büsbütün habersiz olduğunu gösteriyor: "... sizi hükümdar kılmıştı." İbrahim, İshak ve Yakup kaldıkları yerlerde yabancı idiler, bir karış toprakları bile yoktu.

Mısır'da yaşayan İsrail halkı da 'hükümdar' olmaktan çok uzak idi. Mısır'da köle idiler, Firavun onların bütün erkek çocuklarını öldürürdü. Allahın kendisi Musa'ya şöyle konuşuyor:

"RAB, 'Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı çok iyi bili-yorum' dedi, 'Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum.'" (Tevrat - Çıkış 3:7)

Bütün bunlardan kolaylıkla anlıyoruz ki, Musa'dan önce ne İsrail halkından çıkmış olan peygamberler ne de krallar vardı. Ne de Allah o halkı 'hükümdar' kılmıştı. Bu kadar kolay ve açık temalarda tarihi yanlışlıklarla dolu olan bir kitabı nasıl Allahtan gelmiş olarak kabul edebiliriz?

5. HAMAN ve KARUN kim idiler ve ne zaman yaşadılar

Kuran, Musa'nın hayatı üzerinde çok duruyor; onun Mısırlı Firavun'la karşılaşmasını uzun uzun anlatıyor. Halbuki, bunu yaparken bir süre tarihsel yanlışlıklar yapıyor. Muhammed Kuran'ı yazarken, Tevrat kitabında bulunan olayları sadece kendi amaçlarını gerçekleştirmek için materyal olarak kullandı. Bunun amacını da aşağıda anlayacağız.

Kuran'ın üç suresinde (Kasas 28:38, Ankebut 29:39 ve Mümin 40:23-24 ve 36-37) okuyoruz, nasıl Musa Firavun'la karşılaşılıyor. Ve her defasında 'Haman' ve 'Karun' adında iki başka kişiye rastlıyoruz:

“Karun'u, Firavun'u ve Haman'ı da yok ettik. And olsun ki Musa kendilerine belgelerle gelmişti de onlar yeryüzünde büyüklük taslamışlardı”. (Kuran - Ankebut Suresi 29:39)

Demek, Kuran'ın anlayışına göre, Haman ve Karun, Firavun'un yanında bulunan iki vezir imiş. Musa onların önünde mucize yapıp Tanrıdan gönderildiğini göstermiş. Gene de ona karşı koymuşlar. Kutsal Kitabı bilmeyen kişiler için bu belki hoş bir hikaye olabilir, ama Tevrat'ı okumuş olanlar, bunun ne kadar büyük bir tarih hatası olduğunu anlayıp gülecekler. Şimdi de Tevrat'ın içinden Haman ve Karun'un kim olduğunu öğrenelim:

Korah (Karun) Mısır'da iken değil, ama sonra çölde iken musa'ya karşı ayaklandı.

'Karun' adındaki kişi Tevrat'ta geçiyor ve onun asıl adı 'Korah'tır. O gerçekten Musa'nın zamanında yaşadı, fakat Mısırlı değildi, kendisi de Yahudi idi. O da bütün Yahudi halkı ile birlikte Musa'nın yaptığı mucizelerine inanıp, Allahın buyruğuna boyun eğip Mısır'dan çıktı. O, bütün Yahudi halkı olduğu gibi, köle durumundaydı ve kesinlikle Firavun'un sarayında bulunmazdı. Fakat Mısır'dan çıktıktan sonra çölde gezerken, Musa'nın önderliğine karşı çıktı:

“Korah, Datan ve On toplulukça seçilen, tanınmış 250 İsrailli önderle birlikte Musa'ya başkaldırdı. (Tevrat - Sayılar 16:1-2)

Allah ise, Musa'nın önderliğini destekledi ve Korah'a yaptığı ayrılık ve başkaldırcılık suçu için ölüm cezasını verdi:

“Musa konuşmasını bitirir bitirmez Korah, Datan ve Aviram'ın altındaki yer yarıldı. Yer yarıldı, onları, ailelerini, Korah'ın adamlarıyla mallarını yuttu. Sahip oldukları her şeyle birlikte diri diri ölümler diyarına indiler” (Tevrat - Sayılar 16:31-33)

Peki, nereden emin olabiliriz, Muhammed de aynı kişiden söz ediyor? Kuran'ın Ankebut suresinde 29:40 ayetinden anlaşılıyor:

“Her birini günahı sebebiyle yakaladık; ... kimini yerin dibine geçirdik, kimini de suda boğduk.”

Demek, Muhammed Korah'ın hakkında sadece onun Musa'ya karşı başkaldırdığını işitmişti ve onun için adamı yanlışlıkla Mısırlı sandı.

'Haman' adlı kişiye gelince: o, Musa'dan çok sonra yaşayan ve Mısırlı olmayan biri idi. Onun adını Tevrat'ın 'Ester' adlı kitabında okuyoruz. Ester bir Yahudi kadını olarak, İranlı kral Ahasveros'un sarayında yaşadı. Ahasveros, İ.Ö. 486-465 yıllarında krallık yaptı. Haman da, o kralın başveziri idi. Amalek halkından olup, o halkın Yahudilere karşı olan düşmanlığını devam etti, ve kraldan, bütün Yahudilerin öldürülmesi için bir ferman istedi.

Bizim için şaşırtıcı olan şu ki, nasıl Kuran gene bir kişinin hayatının en önemli bilgilerinden habersiz olup onu başka yere, başka zamana 'transfer' ediyor. Haman Mısırdan yaşamadı, Mezopotamya'da yaşadı (birbirlerinden 1200 km uzak), Musa'nın zamanında yaşamadı, ondan 1100 sene sonra yaşadı.

972 sene

**Musa'nın zamanındaki Firavun -
III. Thutmosis
(İ.Ö. 1446 senesi)**

**İran kralı Ahaşveroş 'un veziri,
Haman
(İ.Ö. 474 senesi))**

Kimi müslüman propagandistler bu problemi anlayıp bu işin altından kalkmak için, "Bu Haman, başka bir kişidir!" teorisini ortaya atıyorlar. Ama bu kesinlikle olamaz, çünkü 'Haman' sözü Mısır dilinden gelen bir söz değildir, Avestan, yani eski İranca, dilinden gelen bir sözdür ve 'yüce, şanlı' anlamındadır.

Muhammed'in yaptığı bu yanlış anlamak için bir örnek verelim: sanki bir kitapta şöyle okuyoruz: "Ve han Asparuh'un George Bush adında bir veziri vardı..." Bu kadar saçmalık yazan bir kitabı kabul etmeyeceğiz, onu ciddi almayacağız. "Hayır, bu George Bush, başka bir George Bush idi" diyenlere de güleceğiz. Kafamızdan öyle bir hikaye çıkarıp anlatmaya kalkarsak, herkes bize gülecek. Halbuki Kuran'ın yaptığı tam aynısıdır.

Kuran'ın karışıklıkları devam ediyor: Mısırlı Firavun Haman'a buyurmuş, bir kule yapsın:

"Ey Haman! Benim için, toprak üzerine bir ateş yak, tuğla hazırlayıp bana bir kule yap; çıkar belki Musa'nın tanrısını görürüm." (Kuran - Kasas suresi 28:38)

Tevrat'ı az da olsa bilen kişi, bu hikayenin nereden geldiğini hemen anlayacak:

"Birbirlerine, 'Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim' dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, 'Kendimize bir kent kuralım' dediler, 'Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım.'" (Tevrat - Yaratılış 11:3-4)

Anlatılan kule, herkesin bildiği 'Babil kulesidir'. O da, Mezopotamya'da İsa'dan 2200 sene önce yapıldı. Allah orada bütün dünyanın dillerini karıştırdı. Kuran gene, bu olayı 1200 km uzaklıkta ve 800 sene sonra yaşayan Musa'nın zamanına transfer ediyor.

Muhammed'in kullandığı metod yavaş, yavaş anlaşılmalıya başlıyor: tarihte geçen olayları çığ materyal gibi kullanıp, onun ayrıntılarına ve asıl anlamına hiç bakmadan, kendi zamanına geçirip kendi görevi için kullanmak istiyor. Kendi halkı olan Kureyşlerle çekişirken, "Bakın eskiden Firavun'a, Karun'a ve Haman'a neler oldu" deyip, halkına bir korku vermek istiyor. Yalnız, bunu yaparken, asıl tarihten habersiz olup, olayları karmakarışık anlatıyor.

6. Musa, İncili ve Kur'anı mı okudu?

Musa'nın hayatı hakkında Kur'an'daki karışık anlatımlar devam ediyor. Araf suresinde şunu okuyoruz:

"Musa, tayin ettiğimiz müddette milletinden yetmiş kişi seçti... "Bu dünyada ve ahirette bizim için güzel olanı yaz; biz Sana yöneldik" dedi.

"Allah: "Bunu Allah'a karşı gelmekten sakınanlara, zekat verenlere, ayetlerimize inanıp, yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları, okuyup yazması olmayan peygambere uyanlara yazacağız... İşte onlar saadete erenlerdir" dedi." (Kuran - Araf suresi 7:155-157).

Bu nedir? Musa Allahtan iyilik dilerken, Allah ona cevap olarak diyor ki: "Tevrat'a uy, İncil'e uy ve Muhammed'e itaat et". Bu nasıl mümkün olabilir? Musa nasıl Tevrat'a uysun, madem Allah onu Tevratı yazmak için kullandı? Musa nasıl İncil'e uyabilir, madem İncil onun hayatından 1400 sene sonra yazılacak? Musa nasıl Muhammed'e uyabildi, madem kendisinden 2000 sene sonra yaşadı?

Bu ayetler acaba İsa ve Muhammed'in geleceğini müjdeleyen peygamberlik sözleri olabilir mi? Ve sahiden de Tevrat'ta İsa'nın geleceğini müjdeleyen ayetler buluyoruz. Mesela:

"Çünkü bize bir çocuk doğacak, Bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak." (Tevrat - Yeşaya 9:6)

Ama bunu okurken farkını hemen anlıyoruz: ayetinden içinden anlaşılıyor ki, bu olay gelecek zamanda olacak. Onun bir önbildirme olduğu ortada. Ama Kur'an'daki ayet bir kişiden gelecek zamanda yaşayacak olan bir peygambere itaat etmesini bekliyor. O da çok aşırı saçmadır. Ben henüz doğmamış torunumun torununa nasıl uyacağım? Onun ne buyuracağını daha işitmedim ki, ona uyayım! Hayır, bunlar önbildirici peygamberlik ayetleri değil, ama Muhammed'in hatasından kaynaklanan karışıklıklardır. Herhalde o ayetleri onu dinleyen, onun her sözünü Allahın sözü olarak yakalamaya çalışan hafızlara dikte ederken, coşmuş ve ayetin başından Musa'dan bahsettiğini unutmuştu, lafı kendi zamanına getirmeye çalıştı. Ama artık geç oldu: 'ayet' çıktı ağızdan ve öyle de kitaba geçti.

7. Allahın Kanunu YAHUDİLERE BİR CEZA olarak mı verildi?

Kızıldenizden geçerek Mısır'dan çıktıktan tam 50 gün sonra, Allah İsrail halkıyla Sina Dağı'nda bir antlaşma yaptı. Onunla İsraili kendi halkı olarak kabul etti. O antlaşmanın bir parçası olarak, kutsal kanunu da verdi. Her halk böyle bir antlaşma kendi kralı ile yapardı. Ama İsrail halkının kralı olmayacaktı, Allahın kendisi onların kralı idi. Kanunun verilmesindeki anlam budur.

Onun için Musa'nın eliyle İsrail halkına verilen kanun iyi bir şeydir, Allah tarafından bir nimettir. Allah kendisi şöyle dedi: "Kurallarına, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar sayesinde yaşayacaktır. RAB benim." (Tevrat - Levililer 18:11). 400 sene sonra Davut Zebur kitabında şöyle dedi: "Senin buyruklarından zevk alıyorum, Onları seviyorum." (Mezmun 119:47).

Allahın Musa'ya verdiği kanunun bir parçası yemeklerle ilgilidir; orada bazı hayvanların etleri yasaklanıyor. Dediğimiz gibi, bu kanun İsrail tarihinin en başında verildi, henüz Mısır'dan yeni çıkmışken. Ne var ki, Kurana baktığımızda bambaşka bir teori görüyoruz:

olarak kral Ahab zamanında (İ.Ö. 874-853 yıllarında) peygamberlerini öldürdüler; yani, kanunun verilmesinden 600 sene sonra.

(4) "kalblerimiz perdelidir" - bunu söyleyen zaten Yahudiler değil, Allahın kendisi idi.

(5) "Meryem'e büyük bir iftirada bulunmalarından" - Meryem, kanunun verilmesinden 1400 sene sonra yaşadı.

(6) "Allah'ın elçisi Mesih'i öldürdük" demeleri - İsa Mesih, kanunun verilmesinden 1400 sene sonra yaşadı.

(7), (8) ve (9) - bu suçlamalar tarih boyunca ve dünyanın her yerinde Yahudilere karşı yapıldı ve bugüne kadar devam ediliyor. Fakat bu, ancak Yahudilerin bütün dünyaya dağılmalarından sonra mümkün oldu, o da İ.Ö. 721 yılında olmaya başladı, yani Musa'nın kanunundan 700 sene sonra.

Gene görüyoruz, nasıl Kuranın yazarı daha önceki kutsal kitaplardan ve tarihten büsbütün habersizdir. Hangi kişi önce, hangisi sonra yaşadı bilmiyor. Ayrıca, bu nasıl bir anlayış ki, Allahın kanununu bir ceza gibi sayıyor? Allah bir buyruk verdi mi, bu bizim iyiliğimiz içindir, yani bizi sevdiğinden bize buyruklar veriyor, kötü durumlara düşmeyelim diye. Muhammed ise, Yahudileri suçlamak ve kötülemek için yemek kanunları sadece bir propaganda aracı olarak kullanıyor: "Bakın, biz müslümanların yemek yasakları daha hafif, sizinkileri daha ağır. Onun için siz daha günahlısınız!" Peki, Kuranın alkolü büsbütün yasaklamasına ne diyelim? Tevrat'ta öyle bir yasak yoktur. Şimdi müslümanlar mı daha günahlı oldular?

8. 'SAMİRİ' kimdir?

İsrail halkı Mısır'dan çıktıktan sonra, çölden geçerek Allahın vaad ettiği topraklara ulaştı. Çölde kırk sene dolaşırken, bütün halk Musa'dan vazgeçtiler, altınlarını verip bir buzağı heykelini yaptılar ve ona taptılar. Kuran da, bu işi yapmış olan kişinin bir Samiriyeli olduğunu bildiriyor.

Musa: "Ey Samiri! Ya senin yaptığın nedir?" dedi. Samiri: "Onların görmedikleri bir şey gördüm ve o sana gelen elçinin bastığı yerden bir avuç avuçladım. Bunu ziynet eşyasının eritildiği potaya attım. Nefsim böyle yaptırdı" dedi. (Kuran - Taha Suresi 20:95-96)

Burada ad olarak, Arap dilinde 'As-Samiri' geçiyor. O da bir kişinin özel adı değildir, ama bir halktan gelen bir kişi için kullanılıyor. Bir Hindistanlı için 'Al-Hindi' ve bir Romanlı için 'Ar-Rumi' denildiği gibi Samiriyeli bir kişi için 'As-Samiri' geçiyor.

Ve hemen burada bir problem görüyoruz: Musa'nın zamanında henüz Samiriyeli denilen bir halk, Samiriye denilen bir kasaba ya da devlet yoktu!

Musa, İsa'dan önce 1400 senelerinde yaşadı. Samiriye kasabası Yahudilerin kralı olan Omri'nin zamanında yapıldı (İsa'dan önce 870 yılında), yani Musa'dan yüzlerce sene sonra. Tevrat kitabı onun tarihini şöyle anlatıyor:

"Kral Omri, Şemer adlı birinden Samiriye Tepesi'ni iki talant (=60 kg) gümüşe satın alıp üstüne bir kasaba yaptırdı. Tepenin eski sahibi Şemer'in adından dolayı kente Samiriye adını verdi" (Tevrat - 1.Krallar 16:24)

Fakat o zamandan sonra bile, 'Samiriyeliler' adında bir halk yoktu, orada yaşayanların hepsi İsraili idi. Samiriyeliler halkının ortaya çıkması, İ.Ö. 722 senesinden sonra oldu. O vakit Assur kralı Sargon II. İsrail'in kuzey tarafını ele geçirip, Yahudilerin çoğunu başka

bölgelere dağıttı ve başka yerlerden kişiler oraya yerleştirdi. Bu metodla zamanla melez (yarı Yahudi, yarı başka milletlerden) bir halk meydana geldi. İşte, Samiriyeliler onlardır. Demek, Samiriyeli bir kişi en erken Musa'dan 700 sene sonra yaşamış olabilir! Kuran'ın o ayetinde korkunç bir tarih hatası var.

Bunun sebebi ne olabilir acaba? Muhammed bu kadar büyük ve açık bir yanlışlık nasıl yapabildi? Cevap: İsrail tarihinde altından yapılmış bir buzağıya tapmak olayı iki defa oldu. Birincisi, Musa'nın zamanında; ikincisi gene, kral Süleyman'ın ölümünden sonra. O zaman İsrail devlet olarak ikiye bölündü. Onun kuzey tarafının kralı Yerovam, Yerusolim'den ayrı bir tapınma sistemi kurmak istedi ve o amaçla iki kasabada altın dana heykelleri yaptırıp halkı onlara taptırdı. Rab 200 sene dayandı, peygamberlerle halkını uyardı. Ama en sonunda Assur kralını gönderip bütün Kuzey İsrail devletini yok etti ve melez Samiriyeli halkı yukarıda anlattığımız gibi o zaman meydana geldi.

**Musa'nın zamanında
tapılan altın dana
İ.Ö. 1446 senesinde**

**Kral Yerovam zamanında
tapılan altın dana
İ.Ö. 930 senesinde**

Kuran'daki yanlış bilginin nereden geldiğini şimdi anlıyoruz. Zamanla Samiriyeliler asıl Yahudilerin çok koyu düşmanları olmaya başladılar. Muhammed, karısı Hatice'nin kervanelerinde çalıştı ve Filistin'i ve Suriye'yi gezdi. Yaptığı o yolculuklarda birçok Yahudi ile karşılaştı ve onların Samiriyelilere karşı ne kadar büyük nefretleri olduğunu fark etti. Samiriyelilerin eskiden bir altın buzağına taptıklarını işitti ve onun Musa'nın zamanında olduğunu sandı. Tevrat'ı hiç kendi gözleriyle okumadığı için, Yarovam'ın yaptığı altın buzağılarından habersiz idi ve böylelikle o iki olayı karıştırdı.

Ama Muhammed bu konuya daha da büyük bir karışıklık getiriyor. Kuran'ın anlattığı gibi, o buzağı böğüren, yani ses çıkaran bir dana idi:

*“Bunun üzerine Samiri onlara böğüren bir buzağı heykeli ortaya koydu”
(Kuran - Taha Suresi 20:88)*

Bu inanılmaz hikayenin nereden geldiğini araştırırsak, onun da bir Yahudi masalından alındığını fark edeceğiz. Rabbi Eliezer adında bir Yahudi öğretmen ve yazarın Pirke adlı

kitabında, 45. bölümde şöyle okuyoruz:

“O dana çıkıp böğürmeye başladı, İsraililer de onu gördü. Rabbi Yehuda bu konuda dedi ki: Sammael o buzağının içinde saklanıp İsrail'i saptırmak için böğürdü.”

Tabii ki, bu hikaye Tevrat kitabında bulunmuyor, sadece Yahudilerin uydurduğu bir masalıdır. Orada geçen 'Sammael' adı da, 'ölüm meleği' demektir. Muhammed, Yahudilerin dilini bilmediği için, 'Sammael' adını en yakın olan 'Samiri' sözü ile değiştirdi, çünkü Samiriyelilerin Yahudilerin düşmanları olduklarını bilirdi.

9. Samuel, Saul, Davut ve Golyat

Yukarıda İsrail halkının birinci kralı olan Saul'dan söz ettik. Musa, İsrail halkını Mısır'dan çıkardıktan sonra, Rab Yeşu'yu seçti. Onun önderliğinde İsraililer Kenan topraklarının çoğunu ele geçirip oraya yerleştiler. Ondan sonra yaklaşık 400 sene boyunca İsrail aslında tek bir devlet değildi, 12 oymaktan oluşan bir federasyondur. Tek kral yoktu, her oymak kendini idare ederdi, başlarında birer önder vardı. Ancak kriz zamanlarında Rab güçlü tek bir önder kaldırırdı. İsrailin o zamanına 'Hakimler Çağı' deniliyor.

Bu sistem aslında Allah'ın istediği sıra idi: kendisi gökten İsrail halkına kral olmak istedi. Kendi halkı olan İsrail'in yeryüzündeki halklara benzemesini istemedi, onları görünmeyen bir kral hükmedecekti. Oysa zamanla halk bu sistemden yoruldu, bütün komşu halklarına benzeyip tek kral tarafından yönetilmek istediler. Böylece Rab peygamber Samuel'i çağırdı, Saul adında bir adamı kral olarak seçsin. Bunlar tarihsel gerçeklerdir ve merak eden onları Tevrat kitabında bölüm 8-18 okuyabilir.

Ve gene, Kuran'a baktığımızda görüyoruz nasıl yüzlerce sene önce kitaba geçiren tarihsel hakikatlar allak bulak ediliyor, başka olaylarla karıştırılıyor. Kuran'ın yazarı kesinlikle o tarihsel hakikatları bilmezdi, aralarındaki bağlantılarını anlamazdı.

Kuran'ın Bakara denilen ikinci suresinde 246-251 ayetlerinde, kral Saul'un hayatı ve savaşları anlatılıyor. Ama orada Saul adı geçmiyor, ona Talut deniliyor. Peygamber Samuel'in adı da geçmiyor, onun adı hiç anılmıyor, sadece 'bir peygamber' deniliyor. Bu çok garip bir şeydir. Çünkü Samuel, İsa'dan önce en büyük peygamberlerin biriydi. Hatta onun doğuşu melek tarafından müjdelendi ve mucize ile oldu. (Tevrat - 1. Samuel 1:1-2:26).

Sonra okuyoruz, Kuran'a göre, İsrail halkı neden bir kral istemiş:

"Memleketimizden ve çocuklarımızdan uzaklaştırıldığımızı göre niye Allah yolunda savaşmalıyız?" (Kuran - Bakara suresi 2:246).

Bu artık büsbütün mantıksızdır. Saul'un zamanında İsrail halkı yakın 400 sene kendi kasabalarında oturmuştu, kesinlikle 'memleketleri ve çocukları'ndan uzaklaştırılmış değildi. O yıllarda İsrail halkı komşu devletlerle sık sık savaş yaptılarsa da, onlar sıradan yapılan savaşlar idi. Amaçları, kendini savunmak ya da toprakları ele geçirmek idi. Allah yolunda savaşmak, gerçek Tanrının bilgisini başka halklara yaymak düşüncesi yoktu. Bunu yapan ilk hükümdar Muhammed idi ve din uğruna başkalarının kafalarını kesmek için bahane, sebep ve tarihte örnekler arıyordu. Ama Tevrat'ı okumayıp iyi bilmediği için bunu yaparken sayısız tarihsel yanlışlıklar yaptı.

Kuran 2:248 ayetinde şöyle diyor:

"Peygamberleri onlara, "Onun hükümdarlığının alameti, size sandığın gelmesidir, onda Rabbinizden gelen gönül rahatlığı ve Musa ailesinin ve Harun

ailesinin bıraktıklarından kalanlar var; onu melekler taşır, eğer inanmışsanız bunda sizin için delil vardır" dedi."

Muhammed burada gene iki olayı karıştırıyor: Allahın buyruğuna göre İsraililer Musa'nın vaktında kutsal bir sandık yaptılar, ona 'Antlaşma Sandığı' diyoruz. Allahla İsrailin arasında yapılan antlaşmanın sembolleri onun içinde saklanırdı. Muhammed'in anlayışı, yani meleklerin onu taşıdığı, de çok saçmadır: Allahın kendisi buyurdu ki, Antlaşma Sandığı'nın taşınması için kenarında dört halka yapılsın. Onu taşıyan Allah görevlileri de, o halkalardan uzun sııklar geçirip onu omuzlarında taşıdılar.

Antlaşma Sandığı İsrail'i 'gelmedi', Musa'nın zamanından sonra hep İsrail halkının arasında kaldı. Yalnız tek bir olay okuyoruz, nerede Antlaşma Sandığı kısa bir vakit için düşman Filistinlerin ellerine düştü. Ama aralarında korkunç belalar meydana geldikten sonra, Filistinler onu bir öküz arabası üzerine İsraililere ger yolladılar. O olay İ.Ö. 1070 senesinde oldu, demek Saul'un kral olmasından 27 sene önce. Aralarında hiç bir bağlantı yok; hatta Saul belki de hiç doğmamıştı.

Asıl tarihsel olayları Tevrat'ta okumuş olan bir kişi, Kuran'ın Bakara suresini okumaya devam ettiğinde, ağız açık kalacak. Çünkü Kuran gene iki olay, iki savaşta geçen farklı olayları bir imiş gibi gösteriyor. Söz konusu nedir: Allah Saul'un (Talut'un) ordusunu nasıl denedi, askerlerin çoğunu eleyip eve gönderdi:

"Doğrusu Allah sizi bir ırmakla deneyecektir, ondan içen benden değildir, onu tatmayan eliyle sadece bir avuç avuçlayan müstesna şüphesiz bendendir" dedi. Onlardan pek azı hariç, sudan içtiler. Kendisi ve kendisiyle olan inananlar ırmağı geçince, "Bugün Calut ve ordusuna karşı koyacak gücümüz yok" (Kuran - Bakara suresi 2:249)

Bu olay bize Tevrat'ın Hakimler kitabında geçen denemeyi andırıyor:

"RAB Gidyon'a, "Adamların sayısı hâlâ fazla" dedi, "Kalanları suyun başına götür, onları orada senin için sınavayım. ... Köpek gibi diliyle su içenleri bir yana, su içmek için dizleri üzerine çökenleri öbür yana ayır". Ellerini ağızlarına götürerek dilleriyle su içenlerin sayısı üç yüzü buldu. Geri kalanların hepsi su içmek için dizleri üzerine çöktüler. RAB Gidyon'a, "Sizi diliyle su içen üç yüz kişinin eliyle kurtaracağım" dedi, "Midyanlıları senin eline teslim edeceğim. Öbürleri yerlerine dönsün." (Tevrat - Hakimler 7:4-7)

İşte, bu kral Saul (Talut)'tan çok, hemen hemen 100 sene önce ve başka halkla yapılan bir savaşta geçen bir olay idi. Kuran bunu başka bir kişiye ve başka zamana transfer ediyor.

Kuran'ın Bakara suresindeki karışıklıklar daha bitmedi. Son olarak okuyucumuzun dikkatini Calut adındaki savaşçıya çekmek istiyoruz: 'Calut'un, Tevrat'ta geçen asıl adı Golyat idi. Şimdi anlıyoruz, neden Saul'un adı Kuran'da o kadar farklıdır: Golyat'la bir ses uyumu olsun (bulg.: rima) - "Saul ile Golyat" sözlerinin sesi kulağa o kadar hoş gelmiyor ne kadar "Talut ve Calut". Yedinci yüzyılında yaşayan Araplar tarihten fazla edebiyattan anlardılar ve insan yüreğindeki coşku daha önemli, tarihsel gerçeklere boş ver!

Bu Golyat (Calut), Filistinlerin Gat kasabasından 2,80m boyunda bir dev savaşçı idi. İsrailileri ve tanrıları olan gerçek Allahla alay ederdi, ve kişilere meydan okuyup bir düeloya çağırırdı. Bu haftalarca devam etti. En sonunda henüz genç yaşta olan Davut onun çağrısını kabul edip onun alnına bir çakıl fırlatarak onu öldürdü.

TARİH:

Gidyon askerlerini
ırmakta deniyor
İ.Ö. 1169 senesinde

99 sene geçiyor

Antlaşma Sandığı
geri dönüyor
İ.Ö. 1090 senesinde

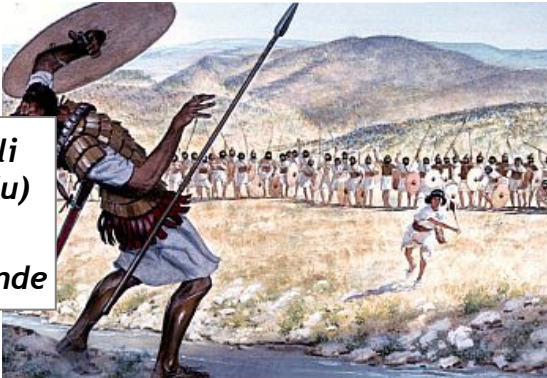
27 sene geçiyor

Saul (Talut) kral
olarak meshediliyor
İ.Ö. 1043 senesinde

18 sene geçiyor

Davut, Filistinli
Golyat'ı (Calut'u)
yeniyor
İ.Ö. 1024 senesinde

KURAN:

Bakara suresi

2:246-250

Hepsi bir olay
imiş gibi
gösteriyor

Muhammed burada üç ayrı savaşın olaylarını karıştırıyor, üçünü de bir imiş gibi gösteriyor: Gidyon, Midyanlılara karşı savaştı. Saul'un birinci savaşı Ammon halkına karşı idi. Davud'un Golyat'ı (Calut'u) yenmesi, kral Saul'un son savaşında oldu, o da Filistinlere karşı yapıldı, Kuran'da anlatılan savaştan 18 sene sonra.

10. ZÜLKARNEYN (Çift Boynuzlu)

Kuran'da geçen 'Zülkarneyn' adındaki kişi, Makedonyalı kral ve general Büyük İskender'dir (bulgarcası: Aleksander Veliki). Okulda her çocuk onun tarihini okuyor. O, İsa'dan aşağı yukarı 350 sene önce doğdu ve genç yaşta krallığı babası Makedonyalı Filip'ten aldı. Bugünkü Yunanistan ve Bulgaristan'dan kalkıp, ta Mısır, Afganistan ve Hindistan'a kadar hemen hemen bütün devletleri ele geçirdi.

Tarih sayfalarından tanıdığımız o büyük general ve kralın hayatından oldukça fazla bilgimiz var. Kuran'ı okurken de, onun adını rastladığımızı şaşıyoruz. Çünkü Kuran onun bir imanlı (yani, müslüman) olduğunu, hatta peygamber olduğunu söylüyor. (Kuran - Kehf Suresi 18:89-98). Aşağıda göreceğimiz gibi, Kuran'daki bilgilerin hepsi yanlıştır:

“Sonunda güneşin battığı yere ulaşınca onu, kara balçıklı bir suda batıyor gördü. Orada bir millete rastladı. 'Zülkarneyn! Onlara azap da edebilirsin, iyi muamelede de bulunabilirsin'” dedik. (Kuran - Kehf suresi 18:86)

Kuran'ın anlattığına göre, Büyük İskender dünyanın en batı tarafına gidip, oradaki halkı yenmiş. Eski Greklerin zamanında bilinen en batıda olan yer, İspanyanın ucunda bulunan bugünkü Cebeltarik (Gibraltar)'dır. Halbuki, İskenderin ulaştığı en batı nokta Mısır idi, o da Cebeltarik'ten 3300 km uzaktır. Kuran'ı okumaya devam ediyoruz:

“Sonunda güneşin doğduğu yere ulaşınca, güneşi, kendilerini elbise, bina gibi şeylerle örtmediğimiz bir millet üzerine doğuyor buldu.” (Kehf suresi 18:90)

Hikayenin devamı nedir? 'Zülkarneyn' bu sefer tam dünyanın öbür tarafına, yani en doğu yere gidiyor. Öyle bir şey duyunca, aklımıza, Çin (Kitay), Tibet ya da Tayland geliyor. Halbuki Büyük İskender, sadece Hindistan'ın sınırına kadar geldi. Gene Kuran'ın gösterdiği yerden 3800 km uzak kaldı.

- 18:98. Zülkarneyn: "İşte bu, Rabbimin bir rahmetidir."

Kuran, İskender'i gerçek Allaha tapan ve putperestliği reddeden biri olarak gösteriyor. Hatta, ona peygamber gözüyle bile bakıyor. Büyük müslüman Kuran bilgini Ar-Razi yukarıda yazdığımız Kuran ayeti (18:86) hakkında şöyle yazıyor:

"Allah Zülkarneyn'e direkt ve hiç aracı olmadan konuştu. Bu da onun bir peygamber olduğunu ispatlıyor". (Ar-Razi, at-Tafsir al-Kabir, Kehf suresi 18:86 hakkında)

Hakikat ise, onun tam tersidir. Tarihten kesin biliyoruz ki, İskender hayat boyunca putlara taptı. Mısır'ın Memfis kasabasında Mısırlıların 'Apis' adındaki putuna kurban sundu ve Firavunların çift tacını kabul etti. Yerli kutsal adamlar bundan çok memnun kaldılar, çünkü kendi dinlerine saygı göstermiş oldu.

Ayrıca Ammon adındaki putun kâhinlerine başvurdu, yapacağı savaşların başarılı olup olmayacağını öğrenmeye çalıştı. Hindistan'a varınca, Hifasis ırmağının yanında Greklerin oniki olimpik tanrılarına kurbanyerleri yaptı.

Mısırlıların 'Ammon' adındaki put

Kendini 'Ammon'un Oğlu' olarak tanıtan Büyük İskender (= Zülkarneyn)

Bununla yetmezmiş gibi, kendi kendini tanrı olarak ilan etti. Mısır'daki Ammon tanrısına taptıktan sonra, onu 'Ammonun oğlu' olarak ilan ettiler, yani onun da bir tanrı olduğunu söylediler. Ammon'un iki koç boynuzu vardı ve o günden sonra İskender'i de öyle gösterdiler. 'Zülkarneyn', yani 'Çift boynuzlu' adı zaten ondan geliyor (yukarıdaki resime bakın). Bu olay İskender'in düşüncelerini çok değiştirdi. Ondan sonra kendi kendini bir çeşit tanrı olarak görmeye başladı ve başkalarını da onu tanrı olarak kabul etmeye ve saygı göstermeye zorladı. Bütün bunlar bize apaçık gösteriyor ki, Büyük İskender gerçek Allaha tapmadı, hatta putperestliğin en korkuncunu yaptı. Kuran'ın verdiği bilgiler, herkesin okuyabileceği tarih kitaplarına ters düşüyor.

Öyleyse, putlara tapan, hatta kendini Allah olarak tanıtan bir kişi, nasıl olur da Kuran'da peygamber olarak tanıtılabilir? Bunun cevabını bulmak için Muhammed'in zamanında yaygın olan bazı hikayeler ve masallara bakmamız gerek. Çünkü kimi Yahudiler, hem de kimi Hristiyanlar, Büyük İskender hakkında masallar uydurup, onun bir 'Allah adamı' olduğunu göstermek istediler.

Yahudilerin masallarına göre, Büyük İskender, aynı Musa'nın yaptığı gibi, Pamfilya'nın denizini ortadan ayırıp, İranlı ordusunun peşine düşmüş (The Medieval Alexander, George Cart, Cambridge, 1956, s.126).

Altıncı yüzyılın başında Suriye'de "İskender'in duası" adında bir Hristiyan masalı yayıldı.

Orada kral İskender güya şöyle dua etmiş:

"Ve kral İskender eğilip secde kıldı ve dedi: "Ey Tanrı, kralların ve hakimlerin Rabbi! Kralları kaldıran ve sonra onların gücünü yok eden sensin! Sen... başımın üstünde boynuzlar yaptın, öyle ki, onlarla dünyanın krallıklarını alt edeyim. Bana kutsal gökünden kuvvet ver... ben de senin adını yücelteceğim... ve Tanrının oğlu olan Mesih benim günlerimde ortaya çıkarsa, ben de askerlerim de ona tapacağız. ("Psevdo-Kalistenî'nin Süryanice Tercümesi", "İskender hakkında bir Hristiyan efsane" adlı bölüm; İngilizce çevirisi: E.A. W. Budge, 1889, s.146).

Demek, Muhammed'den çok önce bile Yahudiler ve Hristiyanlar, Büyük İskender için 'Zülkarneyn' adını kullanırdılar. Her ikisi de onu, kendi dinine bağlı olan bir kişi olarak göstermeye çalışırdılar. Tabii ki, bütün bunlar sadece insanların uydurduğu masallardır: ne Tevrat, ne Zebur, ne de İncil'de 'Büyük İskender' ya da 'Zülkarneyn' adı geçmiyor.

Dikkatimizi çeken şudur: kendini son peygamber sayan bir kişi, dünyanın tarihi hakkında nasıl bu kadar büyük bir hata yapabilir? Muhammed'in gerçek tarih olaylarından haberi yoktu, sadece Arabistan'da Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından anlatılan hikayeleri bilirdi. Ve buna kulak vererek, Büyük İskender'i de Yahudiler ve Hristiyanlardan 'çalıp', kendi din sisteminin bir parçası yaptı. Nasıl olur da, sözde gökte altın sayfaların üzerinde yazılı olan Kuran, Yahudi ve Hristiyanların bile masal olarak bildikleri olayları gerçek imiş gibi anlatıyor?

11. YAHYA'nın adı

İsa'nın yolunu hazırlayan Yahya peygamber hakkında Kuran, Meryem adındaki sure şöyle diyor:

"Allah: 'Ey Zekeriya! Sana, Yahya isminde bir oğlanı müjdeliyoruz. Bu adı daha önce kimseye vermemiştik' buyurdu." (Kuran - Meryem Suresi 19:7)

Demek, Kuran'ın yazarına göre, Yahya peygamberinin adı ilk defa ona verildi, daha önce bu adı taşıyan kimse yokmuş. Halbuki, Tevrat'a baktığımız zaman, onun ne kadar yanlış olduğunu göreceğiz. Yahya peygamber, öbür gerçek peygamberlerin hepsi de olduğu gibi, Yahudi halkından idi. Onlar da tabii ki, evlatlarına Arapça değil, ama kendi diline uygun adlar verirdiler. 'Yahya' adı Arapçadır, o adın asıl hali ise, Yahudilerin dilinde 'Yohanan'dır. Yahya hakkında da biliyoruz, onun babası olan Zekerya ona melek Cebrail'in buyruğuyla Yahya (yani, Yohanan) adını verdi. (İncil - Luka 1:13)

Burada original dilde 'Yahya' için 'Yohanan' adı kullanılıyor, Yahya'nın asıl adı oydu. 'Yohanan' adı 'Yeho-Hanan' adının kısaltılmasıdır; o da Türkçe olarak 'RAB merhametlidir' demektir. Kuran'ın kullandığı Arapça diline geçerken de bugünkü Türkçede kullanılan 'Yahya' biçimini aldı.

Demek, Kuran'ın söylediği (yani, 'Yahya adı daha önce kullanılmadı') sözünün doğru olup olmadığını anlamak için, Yahya'dan önce verilen Tevrat kitabına bakmalıyız. Eğer orada 'Yohanan' adı geçmezse, o zaman Kuran'ın dediği doğrudur; öbür türlü Kuran bir yalan söylemiş olur.

Tevrat kitabına baktığımız zaman, orada tam oniki kişinin bu adı taşıdığını okuyoruz. Bunların bazılarını sıralamak istiyoruz:

- kral Davud'un yiğit savaşçıların birisi (Tevrat - 1.Tarihler 12:4; peygamber Yahya'dan 1000 yıl önce)

- bir Levili Allahadamı (Tevrat - 1.Tarih 26:3; peygamber Yahya'dan 960 yıl önce)
- başkâhin Azarya'nın babası (Tevrat - 1.Tarih 6:9-10; peygamber Yahya'dan 930 yıl önce)
- Yahudilerin kralı Yehoşafat'ın generallerinden biri (Tevrat - 1.Tarih 3:24; peygamber Yahya'dan 875 yıl önce)
- Yahudilerin kralı olan Yosia'nın en büyük oğlu (peygamber Yahya'dan 639 yıl önce)
- Kareah oğlu - peygamber Yeremya zamanında yaşayan bir politikacı (peygamber Yahya'dan 586 yıl önce)
- kral Zerubabel'in soyundan gelen Elio-enay'ın beşinci oğlu. (Tevrat - 1.Tarih 3:24; peygamber Yahya'dan 400 yıl önce)

Tevrat'tan başka, tarih kitaplarında bile 'Yohanan' adı geçiyor: Grek general Antiohus Epifanes'e karşı ayaklanma organize eden Matatiyas adlı bir kişiden söz ediyor. Onun babasının adı gene, Şimonoğlu Yohanan adında bir kişi idi (1.Makabiler 2:1 - peygamber Yahya'dan 350 yıl önce)

Evet, bütün bu 'Yohanan'lar = 'Yahya'lar, peygamber Yahya'dan yüzlerce sene önce yaşadılar. Hatta, gördüğümüz gibi, Yahya çok yaygın, sıradan bir ad idi. Tevrat'ı okumamış olan bir kişi için öyle bir hata yapmak mümkündür; ama güya 'Allahın sözü' olan bir kitap için bu düşünülmezdir.

Yahya'nın babası Zekerya, akrabalarının arasında

Peki, buradaki karışıklık nereden kaynaklanıyor? Yahya'nın doğumundan sekiz gün sonra, bütün akrabaları toplanıp, çocuğu sünnet edip ona ad vereceklerdi:

"Ona babasının adını Zekeriya vereceklerdi. Anası cevap verip dedi ki, "Hayır, olamaz! Onun adı Yahya olacak." Ona dediler: "Ama senin hısımların arasında öyle ad yok ki!" Çocuğun babasına ellerle konuşup, onun adı ne olsun diye sordular. O da istedi, bir yazı tahtası getirsinler. Üzerinde şöyle yazdı: "Onun adı Yahya." Herkes de şaşırıp kaldı." (İncil - Luka 1:60-61)

Şimdi Kuran'ın neden bu yanlış bilgi verdiğini anlıyoruz: Muhammed hiçbir zaman Arapça bir İncil tercümesinde elinde tutmadı, sadece bazı Hristiyanlardan birşeyler işitmişti. Ve o yüzden bu 'senin hısımların arasında öyle bir ad yok' sözünü yanlış anlayıp, bütün halkta öyle bir ad yok diye düşündü.

12. MERYEM kimin kızkardeşi idi?

Şimdi de Kuran'ın en çarpıcı ve anlaşılması kolay olan tarih hatasına geçeceğiz. Size bir soru: İsa'nın anası kimdi ve ne zaman yaşadı?

Herkes onu biliyor: İncilde onun adı Meryem olarak veriliyor, ki, o aslında İbranice 'Miriam'ın arapçasıdır. Ama Meryem (Miryam) yeni bir ad değildi. O Musa'nın ablası idi ve onun adı Tevrat'ta açık açık geçiyor:

"Harun'un kızkardeşi Peygamber Miryam tefini eline aldı, bütün kadınlar teflerle, oynayarak onu izlediler. Miryam onlara şu ezgiyi söyledi: "Ezgiler sunun RAB'be, Çünkü yüceldikçe yüceldi, Atları, atlıları denize döktü." (Tevrat - Çıkış 15:20-21)

Demek, Musa, Harun ve Miryam (Meryem), üçü aynı haneden gelen 3 kardeşi. Babalarının adı, Amram (Kuranda: İmran) idi. Musa nasıl halkının önderi olduysa, ablası Meryem de İsrailli kadınlara örnek oldu ve birçok aileler, kızlarına bu ad verdiler.

Bu, 1400 sene böyle gitti. Sonra, İncil ayetinde söylediği gibi,

"Zaman dolunca, Allah kendi Oğlunu yolladı. O, bir kadından doğdu ve kanunun altında doğdu. Öyle ki, kanunun altında olanları satın alıp kurtarsın, biz de evlatlık hakkını alalım." (İncil - Galatyalılar 4:4-5)

İsa'yı doğuran kadın Meryem oldu. Şimdi, Kuran'a baktığımızda fark ediyoruz ki, Meryem onda çok saygın bir yer alıyor, çok büyük bir rol oynuyor. Meryem'den başka bütün Kuran'da hiç bir kadının adı geçmiyor. İsa'nın doğuşu, bebeklik ve çocukluk zamanı detaylı olarak anlatılıyor. Meryem müslüman kadınlara bir namus örneği olarak gösteriliyor. Hatta, Kuran'ın ondokuzuncu suresi onun adını taşıyor. Ona göre bekliyoruz, Meryem hakkında da detaylı bilgi okuyalım. Ama tam o Meryem suresinde (19. sure) gene karmakarışık ve asıl tarihe uymayan bir hikaye okuyoruz:

"Kitabda Meryem'i de an. O, ailesinden ayrılarak, doğu yönünde bir yere çekilmişti." (Kuran - Meryem suresi 19:16)

İşte, Muhammed Filistin'in coğrafyasından ve İsa'nın doğuşundaki olaylardan bütün habersizdi. Aslısını, her zamanki gibi, İncil'den okuyalım:

"O günlerde Meryem kalkıp alatladı, Yahudiye sancağının balkanlık tarafında bulunan bir kasabaya gitsin. Zekeriya'nın evine girip Elizabet'e selam verdi." (İncil - Luka 1:39-40)

Demek, Meryem yaşadığı Nasıra kasabasından Kuran'ın dediği gibi doğuya değil, ama güneye gitti. Sonra, Kuran'ın anlayışına göre, Meryem, kendi halkından utandığı için, İsa'yı doğurana kadar ıssız yerlerde saklanıp yalnız kaldı. Bu doğru değildir: Yahya'nın anası Elizabet, Meryem'in akrabası idi. İşte, Meryem onun ziyaretine gitti, saklanmaya değil:

"Meryem de üç ay kadar Elizabet'in yanında kaldı. Sonra evine döndü". (İncil - Luka 1:56)

Demek, Meryem'in amacı, utançtan saklanmak değil, ama Yahya'nın doğuşunu görmek idi. Onun doğumundan sonra gene kendi evine döndü.

Kuran'ın bilmediği başka bir hakikat şudur: Meryem gebe kalınca, sözlü ya da nişanlı idi. Yusuf adında bir marangoz onunla bir sözleşme töreninde, halkın önünde Meryem'le evleneceğine söz verdi. Bu, Yahudilerin arasında kanunca geçerli bir anlaşma idi ve Meryem ondan sonra 'bekar' sayılmazdı. O durumda gebe kalan bir kızın utanmasına

gerek yoktu, utanması gereken onunla nişanlı olan erkek idi. Ama Muhammed onu herhalde bilmedi, çünkü Meryem suresinin devamında şu şok verici sözlerle karşılaşyoruz:

Çocuğu alıp kavmine getirdi, onlar: "Meryem! Utanılacak bir şey yaptın. Ey Harun'un kızkardeşi! Baban kötü bir kimse değildi, annen de iffetsiz değildi" dediler. (Kuran - Meryem Suresi 19:27-28)

Ve burada olayın içindeki tutarsızlığı ve çapraz anlatımından daha büyük hatalara geçiyoruz: İsa'yı doğuran Meryem, yaklaşık 1400 sene önce yaşamış olan Harun'un kızkardeşi imiş!

Musa ve Harun'un kızkardeşi olan Meryem

İ.Ö. 1446 senesinde

İsa'nın anası olan Meryem

0 senesinde

Demek, Muhammed burada aynı adı taşıyan iki kişi karıştırdı: Musa ve Harun'un kızkardeşi olan MİRYAM ve İsa'nın annesi olan MERYEM.

Müslüman tefsirciler ve yazarlar yüzlerce seneden beri bu kadar büyük bir hatayı açıklamaya çalışıyorlar, çünkü MERYEM ile MİRYAM'ın arasındaki farkı anlamayan, onların iki ayrı kişi olduğunu bilmeyen bir adamı, nasıl peygamber olarak kabul edebiliriz? Bir peygamberden bütün yeryüzündeki gizli şeyleri bilmesini beklemiyoruz, ama Muhammed madem kendini Tevrat'ta geçen peygamberlerin devamını saydı, hiç değilse, Tevrat ve İncil'in tarihinden en basit meselelerini bilmesini bekleyebiliriz.

Bu çıkmaz yolundan kurtulmak için üç farklı teori ortaya atılıyor:

(1) "Meryem gerçekten de İmran'ın kızı ve Harun'un kızkardeşi imiş, ama bu İmran başka bir Amram ve bu Harun başka bir Harun'muş"

Ne kadar büyük tesadüf: hem Meryem'in agası, hem de onun babası aynı adlar taşımışlar, ama ikise de bildiğimiz kişiler değilmişler. Sonra, tanınan Meryem, neden hiç kimsenin tanımadığı iki adamın kızkardeşi ve kızı olarak geçsin? Kim bu Harun, kim bu İmran, eğer Tevrat'ta geçen ve Musa'nın zamanında yaşayanlar değilse?

Bu teoriyi savunanların arasında bugünlerde en yaygın olan İngilizce Kuran tercümesini yapan Yusuf Ali var. Al-i İmran Suresi 3:35 ayetini açıklarken, şöyle yazıyor:

"Hristiyan hadislere göre Meryem'in annesinin adı Anna idi... babasının adı ise, İmran'dır" (Yusuf Ali, Sure 3:35'le ilgili dipnotta)

Bu, düpedüz bir yalandır. 'Hristiyan hadisler' dediği kitaplarda Meryem'in annesinin adı *Anna*, babasının adı gene, *Yoakim* olarak geçiyor. Büyük saygınlık gören Yusuf Ali'nin, böyle aldatma yollarına başvurması, bu konu müslümanlar için ne kadar utandırıcı olduğunu gösteriyor.

(2) "Miryam'ın bedeni çürümemiş ve İsa'nın zamanında tekrar dirilmiş"

Bu teori artık büsbütün masallara dayanıyor. Kimi Yahudiler, Miryam'ın peygamber olduğuna bakarak, onun pozisyonunu daha da yükseltirmeye baktılar ve öyle masallar uydurdular. Halbuki Tevrat'ta Miryam hakkında sadece iyi şeyler yazılmıyor. O, Musa'ya karşı baş kaldırdı ve bütün halkı da başkaldırmaya sürükledi. Allah ona ceza olarak cüzam verdi, o da ancak Musa'nın yalvarmasıyla iyileşti. Miryam bütün insanlar gibi öldü (Tevrat - Sayılar 20:1) ve Kadeş-Barnea adında bir kasabada gömüldü. Arabistan'ın kuzeyinde bulunan Petra kasabasında da onun mezarı gösterilirdi.

Şaşılabilecek bir şey: bu teoriye göre, Allah 1400 senelik bir ceset diriltirip hiç görülmemiş bir mucize yapmış, ama onu ne İncilde ne de Kuranda açıklamamış. O mucize sadece Meryem'in akrabaliğından anlaşılmış. Bu kadar saçma bir şeyi kabul edemeyiz.

(3) "Meryem sadece sembolik anlamda Harun'un kızkardeşi imiş"

En yaygın olan bu teoriye göre, Meryem'in aslında Harun adında bir ağabeyisi yoktu, ama Meryem iyi karakter ve Allah korkusuna sahipmiş ve o yüzden 1400 sene önce yaşamış olan başkahin Harun'un kızkardeşi adını hak etmiş. Bu, Muhammed'in kendisi öne sürdüğü teoridir ama sonra göreceğimiz gibi, o da uydurma ve yanıltır. Şu hadise dikkat edelim:

Mugira ibn Şubah şöyle rivayet etti:

Najran'a vardığımda, (oradaki Hristiyanlar) bana sordular ki, "Siz Kuran'da (Meryem için) 'Harun'un kızkardeşi' diyorsunuz. Fakat Musa, İsa'dan çok önce doğdu". Resulullah'a dönünce, o konuda ona soru sordum. O da şöyle cevap verdi: "Eski zamanlarda insanlar, birbirlerine kendilerinden önce yaşamış olan peygamberler ve Allah adamlarının adlarını verirdiler." (Sahih Muslim, tercüman: Abdul Sıddiki; Hadis Nr. 5326)

Bu Hadis, düşünmek istemeyenler için bir cevap vermiş gibi gözüküyor, ama Muhammed'in verdiği cevabını biraz incelersek, onun acele ile ortaya attığı bir uydurma sözü olduğunu anlayacağız.

Muhammed'in zamanında Arabistan'da çok sayıda Arap hristiyanlar yaşardı. Onların anadilleri arapça idi ve İncil'deki olayları çok iyi bilirdiler. Onun için Najran kasabasındaki hristiyanlar yukarıdaki Kuran ayetini işitince hemen o tarihsel hatayı fark ettiler ve Muhammed'in bir peygamber olmadığını anladılar.

Muhammed de bu zor durumdan çıkmak için, çok genel bir cevap veriyor: "Eski zamanlarda insanlar, birbirlerine kendilerinden önce yaşamış olan peygamberler ve Allah adamlarının adlarını verirdiler." Yani, Meryem'in anası ve babası Harun'un bir Allah adamı ve Allahtan korkan bir kişi olduğunu bilirdiler. Kendi kızı da ona benzer olsun dileğiyle, Harun'un kızkardeşinin adını vermiş. Ama Muhammed gerçekten Meryem ve Miryam'ın farklı kişi olduklarını bilseydi, neden onu açık açık söylemedi. Üstelik, Al-i İmran suresinde 3:35-36 ayetinde, Meryem'in babası Harun'un babasının adını taşıyor.

Sonra, bu cevap dikiş tutmuyor: ruhsal bir benzerlik göstermek için, her zaman 'falanca kişinin oğlu, ya da kızı' sözü kullanılıyor. Bu bütün Orta Doğu dillerinde aynıdır. Mesela, İncil'de İsa'nın öğrencilerinden, Yuhanna ve Yakup adları geçiyor. Lağap olarak onlara 'Boan-erges', yani 'Gök gürlemenin oğulları' denilirdi. Neden? Çünkü, gök gürlemesi gibi,

çok sinirli, öfkeli ve sabırsız idiler. Bir kişinin karakteri ve ruhsal yönden başkasına benzemesi her zaman baba-oğul ya da ana-kız ilişkileriyle anlatılıyor. O da gayet normaldir: 'kandan' bize geçen sıfatları, nitelikleri kimden alıyoruz: babamızdan, değil kardeşimizden; anamızdan, değil kızkardeşimizden. O yüzden 'Harunun kızkardeşi' sözü anlamsızdır.

Hayır, Muhammed gerçekten İsa'nın anasını, aynı adı taşıyan Musa ve Harun'un kızkardeşini ile karıştırdı ve kendi hatasını anlayınca anında bir cevap uydurdu. O da Buhari'nin hadis kitabına geçti ve bugüne kadar müslümanlar için yeterlidir. Bugüne kadar da aynı metod kullanılıyor: Kuranın bir tutarsızlığı ve hatası gösterildiğinde, hemen bir cevap uyduruluyor. Müslümanlar için o yeterli. Kimse araştırmıyor, acaba, o cevap gerçekten doğru mu, mantıklı mı, yeterli mi? Hayır, "İşte, bizimkiler o kafirlere cevap verdiler ya!" Ama düşünmeye alışmış kişiler için öyle hazır, uydurma ve yüzeysel laflar yeterli değildir.

II. Kuran'daki Yahudi ve hristiyan masallar

Şimdiye kadar Kuran'ın söylediklerini Tevrat, Zebur ve İncil'in sözleriyle karşılaştırdık. Muhammed'in o kitaplarda geçen olayları Kurana geçirmeye çalışırken, ne kadar hata yaptığını gördük. Broşürümüzün ikinci parçasında ise, masal kitaplarına bakacağız. Evet, doğru okudunuz, masal kitaplarına. Ama burada Grim kardeşleri, Andersen ya da Pero'nun masalları için söz olmuyor: konumuz din masallarıdır.

Musa ve İsa'dan sonra hem Yahudiler, hem de hristiyanlar yüzyıllık tarihlerinde Kutsal Kitap'ta geçen büyük iman kahramanları hakkında çok sayıda masallar uydurmuşlardı. O masalları, efsaneleri ve uydurma anekdotları bugüne kadar var olan kitaplarda yazılıdır. Ama, o kitaplar her zaman masal kitapları olarak kabul edilirdi. Cahil ve Kutsal Kitap'ta eğitim görmemiş halk birçok yerde o masallarda inanırdı, gerçek gibi kabul ederdi. Ama ne Yahudilerin, ne de hristiyanların görevlileri asla o yazıları gerçek Kutsal Kitap'la karıştırmazlardı. Uydurma her zaman uydurma, hakikat her zaman hakikat olarak bilinirdi.

Kuran'a geçtiğimizde başka bir şey fark ediyoruz: Muhammed birçok yerde gerçek Tevrat, Zebur ve İncilin tarihsel olaylarını bilmezken, öte yandan birçok yerde Yahudilerin ve Hristiyanların masallarına yer veriyor, onların anlattığı olayları gerçek tarih gibi gösteriyor. Bundan sonra Kuran'dan yedi parça okuyacağız; ve her birinde Muhammed Yahudilerin ve hristiyanların masallarını alıp tarihsel bir olau gibi gösterdi.

1. İbrahim'in ateşten kurtulması

Muhammed, İbrahim'e en çok hayran kaldı. Biricik oğluna da İbrahim adını verdi. Kuran'da İbrahim en büyük, en örnek peygamber gibi gösteriliyor. Muhammed'in Kureyş halkına vermek istediği mesaj: "Nasıl İbrahim bir vakit imansızlarla çekişti, ben de şimdi sizinle uğraşıyorum."

"İbrahim: "O halde, Allah'ı bırakıp da size hiçbir fayda ve zarar veremeyecek olan putlara ne diye taparsınız? Size de, Allah'ı bırakıp taptıklarınıza da yazıklar olsun! Akletmiyor musunuz?" dedi. Onlar: "Bir şey yapacaksanız, şunu yakın da tanrılarınıza yardım edin" dediler. Biz: "Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve zararsız ol" dedik. Ona düzen kurmak istediler, fakat Biz onları hüsrana uğrattık. (Kuran - Enbiya suresi 21:66-70)

Burada anlatılan olay nedir? İbrahim gerçek Tanrıyı kendi halkına tanıtırken, onlar o

kadar kızmışlar ki, İbrahim'e diri diri ateşe atmışlar. Ama Allah ateşin soğuk olmasını sağlamış, onu oradan kurtarmış. Kutsal Kitap'ta öyle bir olaya rastlamıyoruz. O zaman Muhammed onu nerede okudu ya da duydu?

Tevrat'ta (Yaratılış 15. bölümde) okuyoruz, nasıl Allah İbrahim'i 'Kıldanilerin Ur'undan çağırdı. Babil dilinde 'Ur' sözünün anlamı sadece 'kasabadır'. Demek, İbrahim 'Kıldanilerin kasabasından' çağrıldı. Muhammed'den 500 sene önce Yonatan Ben Uziel adında bir Yahudi bilgini o ayetleri Aramice diline çevirirken, o 'Ur' sözüne rastladı. Babil dilini bilmediği için, o sözün İbranice olduğunu sandı, o da 'ateş' demektir. Böylece o ayeti yanlış tercüme etti: “Rab İbrahim'i Kıldanilerin Ur kasabasından çıkardı” diyeceğine, “Rab İbrahim'i Kıldanilerin ateşinden çıkardı” yazdı.

Uziel'in bu hatasından sonra, Yahudi tefsirciler o ayeti açıklamak için her türlü hikaye uydurdular. Böylece “İbrahim putperestler tarafından ateşe atıldı ama Rab onu mucize ile oradan çıkardı” diyen bir sürü masallar Yahudilerin Talmud kitabına yazıldı ve Muhammed'in zamanında Arabistan'da çok popüler idi.

Kuran'ı okuyan bir kişi, yukarıdaki ayetleri okurken, onların Allahtan geldiğini sanacak. Ama az önce onların geröek kaynağını gösterdik: bir Yahudi tercümanın hatası ve Muhammed'in bu konudan habersiz olması.

2. Sept gününün verilmesi

Musa'nın zamanına dönüyoruz: ona Allah tarafından verilen kanunun içinde cumartesi gününü kutsamak, hiç iş yapmamak buyruğu verildi, hatta bu buyruk Allah kanununun içinde çok önemli bir yer alıyor.

Allah yasasının verilmesi Sina Dağı'nda oldu; ki Kuran'da o 'Tur Dağı' olarak geçiyor. Orada Allah kendi şanını ve kutsallığını İsrail halkına gösterdi:

“Üçüncü günün sabahı gök gürledi, şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugahta herkes titremeye başladı.” (Tevrat - Çıkış 19:16)

Kuran gene, bu olayı şöyle anlatıyor:

“Belgeler kendilerine geldikten sonra da, buzağıyı tanrı olarak benimsediler, fakat bunları affettik ve Musa'ya apaçık bir hüccet verdik, söz vermelerine karşılık Tur dağına üzerlerine kaldırdık ve onlara: "Kapıdan secde ederek girin" dedik, "Cumartesileri aşırı gitmeyin" dedik, onlardan sağlam bir söz aldık.” (Kuran - Maide suresi 4:153-154)

Demek, Kurana göre, İsrail halkı önce putperestlik yaptı, sonra Allah onlara kanun verdi. Gerçek ise, bunlar aynı anda oldu. Kurana göre 'Tur Dağı', yani Sina Dağı, havaya kalktı. Allah bütün halkı ezecek korkusuyla Musanın kanununu kabul ettirdi.

Kuran'a göre, daha sonra kimi Yahudileri bu Şabat (cumartesi günü) yaşağına uymamışlar

diye lanetlemiş ve ceza olarak...

“Onlara, deniz kıyısındaki kasabanın durumunu sor. Cumartesi yasaklarına tecavüz ediyorlardı. Cumartesileri balıklar sürüyle geliyor, başka günler gelmiyorlardı. Biz onları, yoldan çıkmaları sebebiyle böylece deniyorduk... Biz fenalıktan menedenleri kurtardık ve zalimleri, Allah' a karşı gelmelerinden ötürü şiddetli azaba uğrattık. Kendilerine edilen yasakları asınca, onlara: 'Asağılık birer maymun olun' dedik.” (Kuran - Araf suresi 7:163-166)

“İçinizden cumartesi günü azgınlık edenleri elbette biliyorsunuz. Onlara 'Asağılık birer maymun olunuz' dedik; bunu, çağdaşlarına ve sonradan geleceklere bir ceza örneği ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara öğüt olsun diye yaptık.” (Kuran - Bakara suresi 2:65-66)

Buradaki Binbir Gece masalları havası hissediliyor. Bunu okuyan kişi kendi kendine soruyor: 'deniz kıyısındaki kasaba' - peki, hangi kasaba: İskenderiye mi, Basra mı, New York mu? Sonra Allah Yahudileri balıklarla denermiş: sadece cumartesi günü deniz kıyısına yaklaşmışlar, ne zaman balıkçılık yapmak yasak idi. Ve ceza olarak, Allah o günde balık tutan Yahudilere maymunlara çevirmiş.

Bunu duyan, ya da okuyan Araplara öyle hikayeler çok iyi gelirdi: artık Yahudi komşularına 'maymun' bağırabilirdiler. Muhammed de halkların arasındaki düşmanlığı öyle arttırdı. Ve böylece Yahudi araplara savaş yapmak için hazırlık yaptı. (Şu linkte bunu canlandıran ve müslümanlar tarafından hazırlanan bir çizgi filmi görebilirsiniz: <http://vimeo.com/16779150> - 08:20'den sonra başlıyor)

Yalnız, müslümanların, ne Muhammed'in zamanındakilerin ne de bugünkü müslümanların, anlamadığı bir şey var: bu ayette Tevrat'tan bir olay ve bir Yahudi masalı birleştiriyor.

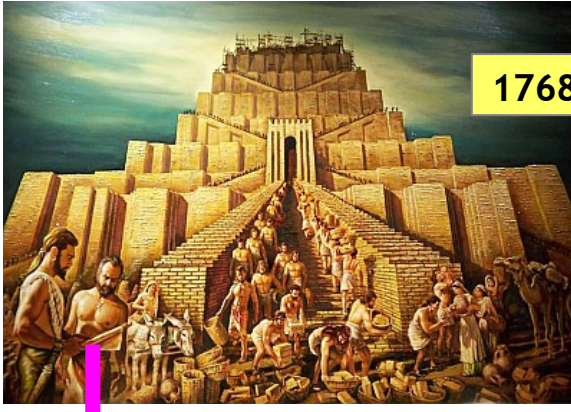
Tevrat'ta okuyoruz, nasıl Akdeniz'in kıyısında bulunan Sur kasabasından kimi satıcılar Şabat (cumartesi) günü Yeruslaim'e gelip orada balık sattılar. Fakat Allah, Şabat gününü tutmayanları ne lanetledi, ne de maymunlara çevirdi. Nehemya adındaki Allah adamını o satıcıları uyardıktan sonra, bir daha dönmediler (Tevrat - Nehemya 13:16-21).

İşte, Muhammed Araf suresindeki masalı için Cumartesi gününde balık satmak meselesini Tevrat'tan aldı. Ya maymunlara çevirmek fikri ona nereden geldi?

Yahudilerin 'Talmud' kitabı, 6000 sayfalık kocaman bir tefsir (komentar) kitabıdır ve hem Musa'nın kanunu üzerine hükümler, hem de İsrail'in tarihi hakkında bir sürü uydurma efsaneler içeriyor. Onda, yukarıda bahsettiğimiz Babil kulesi olayı da geçiyor. Babil'de üç tür insan Allaha karşı ayaklanmış; Alah da hepsine ayrı ayrı ceza vermiş:

“Allah o üç insan grubuna kendi günahlarına göre bir ceza biçti. 'Tanrılarımızı göklere yerleştireceğiz' diyenlerin görünüşü değiştirildi, maymunlara benzer oldular. 'Tanrıyı oklarla vuracağız' diyenler kargaşalık yapıp birbirlerini öldürdüler. Ve 'Gücümüzü Allahla ölçelim' diyenler bütün dünyanın üzerinde dağıldılar. (Talmud - tom 1; bölüm 1; Tarih, s.29)

Demek, Araf ve Bakara surelerinde Muhammed hem gene iki farklı olay karıştırıyor, hem de Yahudilerin masal kitaplarından alıntı yapıp onu Allahın sözü ve gerçek tarih gibi gösteriyor.

1768 sene

Babil kulesi
İ.Ö. 2200 senesinde

Nehemya ve satıcılar
İ.Ö. 432 senesinde

Kuran - Araf 7:166

3. Meryem'in tapınakta bakılması

Kuran'dan anlaşıyor ki, Muhammed, İsa'ya ve annesi Meryem'e hayran kaldı. Meryem'in hayatı, İsa'nın doğuşu, küçüklüğü ve büyümesi hakkında çok detaylı ayetler var. Ama ne yazık ki, Kuran'da geçen İsa ve Meryem'in hakkındaki bilgi, gerçek İncil'e, tarihsel kayıtlara dayanmadı, daha fazla o zamanın hristiyanların efsanelerine ve masallarına dayandı. Bu da şaşılacak bir şey değildir, çünkü kitaplar pahalı ve son derece kıt idi. İncil de henüz arapçaya çevirilmemişti. O yüzden cahil halk gerçek, tarihsel bilgi ile uydurma masalı ayırt edemezdi. Aşağıdaki dört konuda görecez, nasıl Muhammed de kulaktan dolma hikayelerle yetindi, İncili okuyup aslısını araştırmadı.

İncil'in tarihsel kaynaklarına göre, İsa'nın annesi Meryem Celile bölgesindeki Nasıra kasabasından idi (Luka 2:39). Orada sıradan bir yaşam sürüp herkes gibi büyüdü, herhangi bir özelliği yoktu. İncil'de ona özel bir yer verilmiyor, . Erkeklerle temas olmadan İsa'yı doğurmaktan başka hayatının başka bir mucize tarafı yoktu. İsa'yı doğurduktan sonra da, kocası Yusuf'la normal bir evlilik yaşamı sürdü. İsa'nın memleketinde onun hakkında şöyle konuşular:

"Bu, doğramacının oğlu değil mi? Anasının adı Meryem değil mi? Kardeşlerinin de adları Yakup, Yusuf, Simun ve Yahuda değil mi? Onun kızkardeşleri de aramızda değil mi ki? Madem öyle, bu adam bu şeyleri nereden alıyor?" (İncil - Matta 13:55-56)

Ne var ki, zamanla Meryem'in rolünü gittikçe büyütürmeye, türlü çeşit fantezi olayları uydurmaya başladılar. Onun çocukluğu hakkında 'Mattanın Protoevangelionu' adlı kitabında şunu okuyoruz:

“Ve Meryem tapınakta kalıp bir güvercin gibi beslenirdi, bir meleğin elinden yemek alırdı” (8.1)

Sanki Meryem bebeklik zamanından beri özel bir rol oynarmış, herkes onun bir gün Mesih'i doğuraçağını bilirmiş. Bu büsbütün yanlıştır: Meryem'in seçilmesi beklenmedik bir şeydi, kimse onu bu rol için hazılamadı. Meryem, melekten gebe kalacağı haberi alınca, şöyle dedi:

“(Rab) kulunun düşkünlüğüne dikkat çevirdi.” (Luka 1:48)

Meryem, hayat boyunca bu rol için hazırlanmış bir kız değildi, ama 'düşkün bir kul' idi.

Ne yazık ki, Muhammed de, kendi zamanında yaygın olan bu 'Meryemperestliğe' katıldı ve Kuran'da Allah'ın şöyle konuşturuyor:

"Rabbi onu güzel bir kabulle karşıladı, güzel bir bitki gibi yetiştirdi; onu Zekeriya'nın himayesine bıraktı. Zekeriya mabedde onun yanına her girisinde, yanında bir yiyecek bulurdu. "Ey Meryem! Bu sana nereden geldi?" demiş, o da: Bu, Allah'ın katındandır" cevabını vermişti. Doğrusu Allah dilediğini hesapsız rızıklandırır." (Kuran - Al-i İmran suresi 3:37)

Hristiyan masal kitaplarında sonra da başka bir olay görüyoruz: Meryem azıcık büyüyünce, Zekerya onun velisi, sorumlusu olurmuş. Sonra da bu görev Yusuf'a düşmüş. Ve bu görev kimin olacak diye kura çekmişler, çöp atmışlar. Dediğimiz gibi, Meryem ve Yusuf da ikisi Nasıra kasabasından idiler ve onların Yeruslaim'de hizmet etmeleri mümkün değildi. Ama hristiyan efsaneler böyle detaylara yer vermezdi. İşin ilginç tarafı, Muhammed gerçek İncili reddetti ve yanlış, uydurma ve saçma hikayeler anlatan masal kitaplarını tercih etti. Onun için Al-i-İmran suresinin devamında şunu okuyoruz:

"Bu Sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Meryem'e hangisi kefil olacak diye kalemlerini atarlarken sen yanlarında değildin, çekişirlerken de orada bulunmadın." (Kuran - Al-i İmran suresi 3:44)

4. İsanın doğuşu

Gerçek, yani tarihte yaşamış olan İsa Mesih, Romalı Emperorluğu'nun başlangıç senelerinde Yerus alim'e yakın olan Beytlehem kasabasında doğdu. Peygamber Mika bunu yüzlerce sene önce müjdeledi (Tevrat - Mika 5:2). Ve anası Meryem o anda yalnız değildi, nişanlısı Yusuf onunla birlikte idi, ona bakardı. Hatta, Beytlehem kasabası o günde ziyaretçilerle o kadar dolup taşırdı ki, kalacak bir tane ev bile yoktu. Meryem, İsa'yı bir ahırda doğurdu, sarıp bir yemliğe yattırdı (İncil - Luka 2:6-7).

Kuran'daki Meryem gene, sanki yapayalnız, insanlardan uzak ıssız yerlerde gezerken doğum yapmış gibi gösteriliyor. Öyle ki, ancak Allahın bir mucizesi ile hayatta kalabilir:

"Doğum sancısı onu bir hurma ağacının dibine gitmeğe mecbur etti. "Keşke ben bundan önce ölmüş olsaydım da unutulup gitseydim" dedi. Onun altından bir ses kendisine söyle seslendi: "Sakın  z lme, Rabbin içinde bulunanı şerefli kılmıştır. Hurma ağacını kendine doğru silkele, üstüne taze hurma dökülsün. Ye iç, g z n aydın olsun." (Kuran - Meryem suresi 19:23-26)

Muhammed, iddia ettiği gibi, o hikayeyi Allahtan mı öğrendi, yoksa başka bir yoldan mı? Ve bu olayı hristiyan masallarda okumak bize artık şaşırtıcı gelmiyor. 'Psevdo-Matta'nın incili' adında bir kitapta yazılıdır. O 600-620 senelerinde yazıldı ve özellikle Arabistan'da da popüler idi. Ama Muhammed onu da kendi gözleriyle okumadı, sade birtakım efsaneler işitti. O yüzden de detayları karıştırdı.

5. İsa'nın beşikte konuşması

Gelmiş geçmiş insanlardan İsa Mesih'e kadar çok mucize yapan kimse yoktur. İncil'de 37 mucize örnek olarak detaylarla anlatılıyor. Onun dışında birçok İncil ayette İsa'nın daha çok mucize yaptığını bildiriyor. Binlerce kişi onun elinden mucizevi bir biçiminde şifa buldu.

Öte yandan okuyoruz, ne zaman İsa birinci mucizesini yaptı: 30 yaşında iken. Zaten onun halk önünde hizmet etmesi, Yahya tarafından vaftiz olup Mesih olarak ilan edilmesi ile başlıyor. O günden önce İsa sıradan bir yaşam sürdü, hiç mucize işlemedi.

Fakat zamanla halk, bütün tarihte yaşamış olan büyük insanlarla yaptığı gibi, İsa'nın hakkında da birtakım hikayeler ve saçma sapan masallar uydurmaya başladı. İsa'nın 30 sene kadar sıradan bir yaşam sürdüğüne hazmedemediler. Özellikle İsa'nın bebeklik ve çocukluk zamanında birtakım mucize yaptığını söyleyen birkaç ' ocukluk İncilleri' yazıldı. Bunların arasında özellikle Arabistan'da yaygın olan 'Arapça  ocukluk İncili' denilen bir

kitap var. İşte, Muhammed Arapların bildiği bu İsa'nın çocukluk hikayeleri alıp kendi dininde istediği gibi materyal olarak kullanıyor.

Çarpıcı bir olay, İsa'nın henüz beşite iken konuşmasıdır. 'Arapça Çocuk İncili'nde: İsa birkaç günlük bebek iken şöyle konuşmuş:

"Ben Allahın Oğlu, Allahın Sözü olan İsa'yım. Melek Cebrail'in müjdelediği gibi sen beni doğurdun. (Gökteki) Babam da beni dünyanın kurtulması için yolladı."

Muhammed gene, bebek İsa'yı iyi bir müslüman yapıp henüz beşikte iken şöyle konuşturuyor:

"Meryem çocuğu gösterdi. 'Biz beşikteki çocukla nasıl konuşabiliriz?' dediler. Çocuk: 'Ben şüphesiz Allah'ın kuluyum. Bana kitap verdi ve beni peygamber yaptı, nerede olursam olayım beni mubarek kıldı. Yaşadığım müddetçe namaz kılmamı, zekat vermemi ve anneme iyi davranmamı emretti.'" (Kuran - Meryem suresi 19:29-33)

İşte buradaki hatalar korkunçtur:

- gerçek İsa hayatında bir kere olsun 'Allah' sözü kullanmadı. Yahudiler Tanrıya 'Adonay' derdiler, ya da Onun Musa'ya bildirdiği özel adını kullanırdılar: 'Yahve'.
- gerçek İsa hayatında bir kere olsun namaz kılmadı: Yahudiler ayakta durup, ellerini kaldırarak dua ederler.

Ama olayın en korkunç tarafı, Muhammed ne kadar kolaylıkla halkın arasında bilinen hikayeleri alıp kendi dini için değiştiriyor ve üstelik onun Allah sözünün olduğunu söylüyor. Son bir hikaye daha inceleyeceğiz...

6. İsa'nın çamurdan bir kuş yapıp ona yaşam vermesi

Çocukluk İncillerinden başka bir tanesinde şu şaşırtıcı mucize okuyoruz:

İsa beş yaşında iken bir Şabat (cumartesi) gününde bir derenin kenarında oynarmış. Çamurdan oniki tane serçe kuşu yapmış. Bir arkadaş onu babası Yusuf'a bildirdi, kutsal Şabat gününü bozarmış diye. Yusuf İsa'ya yaklaşıncı, İsa kuşları kurtarmak için, ellerini kakmış, kuşlara "Haydi, çabuk uzaklaşın" demiş. Kuşlar da hemen uçmuş.

Bu mucize hiç olmadı, insaların uydurduğu bir hikayedir. Ama o hikayeyi uydurmanın

amacı, gerçek İncilde yazılı olan hakikatları süslemektir. Çünkü orada İsa şöyle konuşuyor:

“Çünkü nasıl Baba'nın kendisinde yaşam varsa, aynı öyle Oğul'a da verdi, kendisinde yaşam olsun.” (İncil - Yuhanna 5:26)

Allahtan başka hiç kimse diyemez: “Bende yaşam var”. Bizim içimizde var olan yaşam, Allahın vergisidir: o verdi, o istediği vakıt onu geri alacak. Ama İsa öyle değildi:

“Ben canımı veririm, ta ki, onu tekrar alayım. Zaten Baba beni onun için seviyor. Kimse canımı benden alamaz. Ben onu kendimden veririm. Benim var hakkım onu vereyim ve var hakkım onu geri alayım. Babamın kendisi bana buyurdu, bunu yapayım.” (İncil - Yuhanna 10:17-18)

Yaşam vermek, Allahın öz sıfatlarından biridir. Allah onu kimseye veremez. Onun için İsa'yı konuşturan şu Kuran ayetini okurken şaşakalıyoruz:

“Ben size Rabbinizden bir ayet getirdim. Ben size çamurdan kuş gibi bir şey yapıp ona üfleyeceğim, Allah'ın izniyle, hemen kuş olacaktır.” (Kuran - Al-i İmran suresi 3:49)

Burada iki şaşırtıcı mesele görüyoruz:

1) Nasıl oluyor da, Kuran gene gerçek İncilden habersiz olup, uydurma bir kitapta anlatılan olayları sahi imiş gibi gösterebilir? Bu bize Kuran'ın Allahtan gelmediğini, ama hatalı bir insanın eseri olduğunu göstermiyor mu?

2) Muhammed'e göre, İsa'nın bu mucizesi hoş bir hikayedir ama fazla önemi yoktur. Çünkü zaten herşey 'Allahın izni' ile olurmuş, İsa'nın mucizesi de. Ama bu sıradan bir mucize değil: burada ölü toprağa yaşam vermek var. Ve o işi Allahtan başka kim yapabilir? Burada İsa'nın İlah olduğunu görmüyor muyuz?

Zaten Kuran'daki ayetler bunu destekliyor:

“Hiç yaratan yaratamayana benzer mi? İbret almaz mısınız?” (Kuran - Nahl suresi 16:17)

Yani, Yaratıcı başkalarına benzemiyor. Yaratan Allah'tır; O da yaratamayan insana benzemez. Eğer İsa sadece insan ise ve Allah ona bu mucize vermişse, Allah sebep oluyor, İsa Ona benzer olsun. Ve bunu yapmakla insanları şirk günahına itmiş oluyor.

İslamiyette Allahın 99 adı (Esmâ-ül-Hüsna) üzerinde çok duruluyor. Onlarla Allahın sıfatları ve özellikleri açıklamaya çalışıyorlar. Ve o adların arasında 'El-Halık' da var, ki onun türkçesi: 'Yoktan var eden, yaratan, varlıkların hallerini belirleyen'. Allah İsa'ya öyle bir mucize veremez, yoksa kendi öz sıfatlarından bir tanesini yaratılmış bir insana vermiş olur.

“Rabbin meleklere şöyle demişti: 'Ben çamurdan bir insan yaratacağım. Onu yapıp ruhumdan ona üflediğim zaman ona secdeye kapanın.’” (Kuran - Sad suresi 38:71-72)

Allahın en başta insanı yaratması ile İsa'nın çamurdan yapılmış bir kuşa yaşam soluğunu vermesi arasında hiç bir fark yoktur. İsa'dan 1400 sene önce Allah Musa'ya bir nişan verdi: sopasını yere attığı zaman canlı ondan yılan oldu, kuyruğundan tutup kaldırdığı zaman gene cansız sopa haline döndü. Ama bunun ne kadar farklı olduğu belli: o mucize sadece Allahın buyruğu ile oldu, Musa'nın burada hiç payı yoktu. Ama İsa'nın kuş yapması ancak ona üflemekle oldu. Yani, burada Allahın yaşam soluğu İsa'nın içinden gelip kuşa geçiyor.

Sonuç: Ümmi peygamber kimdir?

Arapça 'ümmi' sözü, 'okumamış, eğitimsiz' demektir. Muhammed bu sözü kendisi için kullandı. Birçok müslümanlar, “Bu söz Kuranın bir mucize olduğunu ispatlıyor, çünkü Muhammed okumayı ve yazmayı bilmezdi” diyorlar. Bu fikir yanlış, çünkü hadislerde defalarca Muhammed'in hem okuduğunu, hem yazdığını görüyoruz (Sunan Abu Davud, 19:2993; Sahih Buhari 5:553; 7.88; 1:65; 1:114; 4:288; 5:716; 5:717; 7:573; 7:573).

Hayır 'ümmi' sözünün anlamı başka: 'kutsal yazıları bilmeyen bir kişi', 'Tevrat, Zebur ve İncili okumamış biri'. Al-i İmran suresinde 3:75'te o sözü açık açık 'kitapsızlar' olarak övüyorlar. İşte, Muhammed öyle birisi idi; önceki kutsal kitapları bilmezdi. Ve o yüzden sayısız tarih hataları yaptı ve Tevrat ile İncil'in gerçek ayetleri ile efsaneler ve masallar ayırt edemedi.

“Azabıma dilediğim kimseyi uğratırım, rahmetim herşeyi kaplamıştır; bunu Allah'a karşı gelmekten sakınanlara, zekat verenlere, ayetlerimize inanıp, yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları, okuyup yazması olmayan peygambere uyanlara yazacağız. (Kuran - Araf 7:156-157)

Bugünlerde müslümanlar, “Ama Tevrat ve İncil bozuldu” diye itiraz ederek herhangi bir fikir alışverişi imkansız kılıyorlar. Böyle söylemekle kendi inançlarının doğru olup olmadığını araştırmaktan kurtuluyorlar. Ama 'önceki kitaplar bozuldu' demek büyük bir küfürdür. Ayrıntılı bir cevap için bu serinin birinci broşürünü okuyun. Ama bu konuda yukarıdaki Kuran ayetini okumak yeterlidir. Orada Muhammed diyor ki, yanlarında Tevrat ve İncil bulunuyor ve insanlar da orada yazılı olanlara uysunlar. Ne demek bu: bozulmuş, değiştirilmiş ve geçerliliğini kaybetmiş bir kitaba mı uysunlar?

Evet, sevgili okuyucu. Tevrat, Zebur ve İncil bugüne kadar bulunuyorlar, yanımızdadırlar. Kimse onlar yokmuş gibi davranamaz. Muhammed müminlerine onları okumasını buyurdu; sen de okumaktan korkma, Kuran ile Kutsal Kitap'ın arasındaki farklılıklarını araştır!